

Sáfársági felolvasási anyagok gyülekezeteinknek – 2024.

január 06 – Cselekedni, vagy csak szándékozni

Luther Márton, a reformátor, Németország egy csendes kolostorában élt, ahol egy közeli barátjával lakott egyszobában, akivel lelkesen kutatták a Biblia tanításait.

Noha, Luther elindult a reformáció útján, de barátja ott maradt a kolostor falai között, és imádkozott érte.

Egyik éjjel, barátja érdekeset álmódott. Beláthatatlan nagyságú, aratásra kész földet látott.

Azt is látta, hogy egy szerzetes megpróbálja az aratást begyűjteni, ami lehetetlen feladatnak tűnt. Aztán meglátta, hogy ez a munkás nem más, mint Luther maga!

Ez az álom, azt a fontos igazságot mutatta meg neki, hogy ne csak imádkozzon barátjáért, hanem tegyen is valamit érte! Kezdje el a munkát! Ez a különbség a „cselekedet” és a „szándék” között.

Év végén, sokan elhatároznak dolgokat. Van, aki fizikai aktivitást. Mások spórolásról döntenek, vagy fogyni szeretnének.

A fizikai és lelki élet területén elhatározni valamit, egyformán fontos.

Jó, ha az évet azzal kezdjük, hogy átgondoljuk újra, az Isten által tanított alapelveinket, elkötelezettségeinket. Isten azt kéri tőlünk Rm 12:1-ben, hogy „szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul”.

Az alábbi határozatok lehetnek a listánk elején:

1. Reggel, ha csak tehetjük, olvassuk a Bibliát, esetleg a tanulmányunkat, és imádkozzunk.
2. Családunkkal, reggel vagy este beszélgessünk közösen Isten tetteiről.
3. Határozzuk el, hogy a szombatokat naplementétől, naplementéig tartjuk.
4. Ne engedjük, hogy távortartson a virtuális istentisztelet megnézése attól, hogy személyesen jelen legyünk a gyülekezetben. Ha csak lehet, legyünk ott személyesen.
5. Erősítsük meg magunkat a tized és adakozások tekintetében. Anyagiak területén is legyünk hűségesek Istennek fogadott ígéreteinkhez. Ha az segít nekünk, határozzunk el egy megfelelő százalékot adományaink havi összegére nézve is.

Ha elhatározzuk magunkat és elindulunk a tettek mezején ez évben is, az Úr meg fog minket erősíteni és vezetni fog, ahogy elhatároztuk szívünkben. Emlékezzünk arra, amit Fil 4:13 mond: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem”.

Helyezzük Istent az első helyre, és magunkat egy kicsit hátrébb.

január 13 – Egyszemélyes egyház

Felvetődött már az a gondolataidban, hogy milyen lenne az egyház, ha az egész egyház olyan lenne, mint te?

Gondold át, milyen lenne a gyülekezeti közösség, ha mindenki ugyan úgy imádkozna és magyarázna a Bibliát, ahogy azt te teszed?

Milyen lenne az egyház missziómunkája, ha mindenki ugyan akkor és ugyan azt tenné, amint te teszed? Ugyanakkor magyarázna a tanításokat másoknak, mint te.

Vagy képzeld csak el, hogy milyen lenne az egyház anyagi helyzete, vagy a missziója, ha mindenki ugyan annyi forinttal támogatná az egyházat, amennyivel te támogatod!

Tetszik a gondolat?

Milyen lenne az egyházunk, ha mindenki olyan lenne, mint te?

A jó hír az, hogy te egy tagja vagy az egyháznak!

Talán az is igaz, hogy sokesetben alábecsüljük cselekedeteink és magatartásunk befolyását környezetünkre. Talán arra gondolhatunk, hogy: Ha mi nem beszélünk másoknak a biblia tanításáról, akkor majd azt más megteszi. Így az üzenet mégis hangozni fog a világban.

De azt is gondolhatja valaki, hogy ha én nem vagyok hűséges a tizedben, adakozásban, ha én nem támogatom anyagilag a saját gyülekezetemet, akkor majd más lesz hűséges, és támogatja a gyülekezetem költségvetését. Majd más fogja támogatni a világmisszió kiadásait.

Bizonyos szempontból, ez valóban így van.

Isten munkája győzedelmeskedni fog, akár az én hozzájárulásommal, vagy a nélkül is. Az evangélium el fog jutni a világ minden részére, akár velem, akár nélkülem.

A lényeges szempont az az, hogy az a közösség, aminek én is része vagyok, mindig befolyásolja azokat is, akik közvetlen környezetemben vannak, gyermekeimet, házastársamat, szüleimet és családtagjaimat.

Isten iránti elkötelezettségem és missziós magatartásom inspirálja vagy hátráltatja azokat, akik velem élnek.

Gyermekeimre az lesz a legnagyobb hatással, amilyen példát nekik mutatok. Az Isten iránti elkötelezettségem, akár még elszántabb követésre is inspirálhatja őket.

A Jézus iránti elkötelezettségem nem csak szavakban mutatkozik meg, hanem az Istennek szentelt életemben.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsikét hátrébb.

január 20 – Teljes átadás

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem!” Mt 19:21

Ezt válaszolta Jézus a gazdag ifjúnak, amikor arról kérdezte, mit tehet az örök élet elnyerése érdekében. Tehát, mit kért Jézus a fiatalembertől? Teljes átadást.

Érdeemes figyelni arra, hogy amikor ez a férfi „szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt”, Jézus nem futott utána, hogy „Jaj, figyelj! Én csak példázatban beszéltem. Csak hozd el a tizededet, adj adakozást, aztán minden rendben lesz.” Nem! Ennek a fiatalembernek, valahogy a pénz lett az istenévé, és Jézus azt javasolta neki, a teljes átadás az, amire szüksége van.

Amennyiben helyesen értjük a Bibliát, akkor arra a következtetésre juthatunk, Isten teljes odaadást kér tőlünk. Egyszer egy édesanya hallgatva a prédikációt, elhatározta, hogy mindenét odaadja Isten szolgálatára. Amikor hazaért, mindent átnézett otthon, de mivel igen szegény volt, látta, hogy szinte semmi értékessel nem rendelkezik.

Ami értéke van, az csak a három lánya és két fia. Bement a szobájába és így imádkozott: „Nincs anyagi gazdagságom, amit Neked felajánlhatnék, csak a gyermekeim. Add Uram, hogy Téged szolgálhassanak, amikor felnőnek.”

Néhány év múltával mind az öt gyermeke missziós szolgálatban volt.

Ellen White, így fogalmazza meg:

„Jézus a siker pillanatában, amikor a hálók tele voltak hallal, és a régi élet a leginkább csalogatott, kérte meg a tanítványokat a tengernél, hogy mindent hagyjanak ott az evangélium munkájáért. Minden léleknek ki kell állnia a próbát: vajon a múltó javak vagy a Krisztussal való közösség iránti vágy él-e bennük erősebben?” Jézus élete, 221. o.

Istennek való odaszentelődésünket jelzi, amikor tizedünket visszaadjuk Istennek és adományt is adunk. Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

január 27 – Árvaházban szolgáltam

Éjszaka közepén történt. A Lufthansa 758-es járata landolt az Indiai Chennai (Chennáj) repülőterén. Furcsa érzéssel szálltam ki a gépből, teljesen magamra maradtam. Ilyet még nem éreztem, mintha árva lettem volna! Teljesen idegen világba csöppentem.

Az útlevelellenőrzés végtelen hosszú sorában, az, aki úgy nézet ki, mint én, az vagy egy öt csillagos szállodába ment, vagy egy üzleti megbeszélésre. Arra gondoltam, hogy biztos rosszul döntöttem. Nem itt kellene lennem – csak erre tudtam gondolni.

Megkaptam az útlevelemből a pecsétet, és a csomagjaimért lementem a mozgólépcsőn. Amikor kiléptem a légkondicionált reptér kapuján, egyből rám tapadt a forróság. Huh! Még aznap, egy éjszakai vonattal elutaztunk egy árvaházhoz, ami a következő nyolc hónapig a második otthonom lett, csak a családom nem volt velem.

Többen azt állítják, hogy sokat változtam azalatt az év alatt. De, én valamikor, nem erről az életformáló tapasztalatról álmodtam! Abban reménykedtem, hogy majd ha hazaérek, el fogom mesélni ezeket a kemény tapasztalatokat!

Azt kérdeztem Istentől, miért kell ezt nekem átélnem? Azt a választ kaptam: „Mit gondolsz, miért jöttél ide, másokat megváltoztatni vagy magadat? Ajjaj!

Azonnal megértettem, hogy eddig teljesen csak magammal voltam elfoglalva. Önzésemnek véget kellett vetnem, el kellett hagynom addigi szempontjaimat és az árva gyermekekre kellett koncentrálnom.

Ez a missziós tapasztalat, azt tanította meg nekem, hogy egyikünk sem árva, mert Isten minket gyermekeivé fogadott. „Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok.” (John 14:18) – mondta Jézus. Az Ő családjának tagjai vagyunk. Együtt kell dolgozunk azon, hogy hirdessük a jó hírt, a magváltás reménységét.

Ennek az önkéntes misszionáriusnak szeretnénk megőrizni az inkognitóját bizonyos szempontok miatt. Ő az Adventista Önkéntes Szolgálatnak (AVS), volt a munkatársa, ahol 18 és 80 év közötti önkéntesek dolgoznak. Közöttük lelkészek lehetnek, tanárok, orvos szakemberek, komputer specialisták, árvaházi munkások és még többféle szakmunkások. Az alábbi weboldalakon érdemes tájékozódni:

<https://www.adventistvolunteers.org>

vagy

<https://vividfaith.com/> .

Amikor adományaidat beadod, akkor a világon több mint 400 misszionárius családot támogatsz egyházunk rendszere segítségével.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 3 – Van, aki figyel

„Hová menjek lelked elől, arcod elől hová fussak?” (Zsoltárok 139:7)

Hol volt hol nem volt, egy embernek egyszer volt egy csalóka gondolata. A szomszédja földjéről akart kukoricát lopni.

Az a gondolat fészkelte a fejébe, hogy „Ha csak keveset veszek el a szomszédától, akkor azt nem veszi észre”.

Egy borús este, amikor besötétedet, kislányával elindult sétálni.

Amikor odaérték az első tábla szélére, azt hallotta, mintha a kislánya azt suttogná, „Apa, valaki lát téged!”

Megijedt, és tovább mentek a következő tábla kukoricához. De ott is mintha hallotta volna kislánya hangját, „Apa, valaki figyel téged!”

Zavartan kérdezte: „Miért mondod ezt mindig, valaki lát engem? Körbenéztem, de senkit sem látok.”

Kislánya a sötét ég felé mutatott és halkán azt mondta, „Apa, Valaki odafentről figyel.”

Ez a kis történet azt akarja nekünk elmondani, hogy ha egyedül is vagyunk éjjel, vagy otthon, Isten jelenlétében vagyunk.

Isten minden pillanatban a mi oldalunkon van, de nem azért, hogy ettől megijedjünk, hanem hogy megvédjen, vezéreljen és megerősítsen minket, megértő jelenlétében.

A megértő Isten akkor is velünk van, amikor távol vagyunk otthonunktól, házasársunktól, vagy ha mi vagyunk az egyetlen keresztény az osztályteremben vagy a munkahelyen. Mindig Isten szeme előtt vagyunk!

Az megnyugtató érzés, ha belegondolunk, hogy a Mindenható Isten, megértő kegyelmével figyel minket és így vagyunk itt ma is a gyülekezetben, szeretete és kegyelme ölel át minket.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 10 – Hamis Istenek

Az első parancsolat azt fogalmazza meg, „Ne legyen más istened rajtam kívül!” (2Mózes 20:3) Hogyan kerülnek ezek a hamis istenek az életünkbe? Bármi, ami jelen van életünkben, és azt nem helyezzük egy kicsit hátrébb, mint Istent – válhat hamis istenünké.

Ezt jól ismerték a görögök és a rómaiak is. Mindenből istent csináltak. Például a munka istenének kinevezték Hephaisztoszt; a pénz istenévé pedig Mammont; Himeros, vagyis Erósz a szerelem istenévé lett; és így tovább.

Be kell lássuk, hogy mi emberek hajlamosak vagyunk hamis isteneket kialakítani. Például, dolgozni az egy áldás, de ha életünkben minden elé helyezzük a munkát, akkor Hephaisztosszá tesszük azt életünkben.

Vagy például, a szexualitást is Istentől kaptuk ajándékba. Azonban, ha a saját vágyainkat követjük és nem Isten rendelkezését, akkor hamis istenné, Erósszá tesszük azt.

Minden hamis isten, amelyet beengedünk az életünkbe és azt Isten elé helyezzük, el fogja torzítani gondolkozásunkat, lelki életünket.

A Római levél 1:25-ben, Pál azt mondja, hogy az emberek a saját vágyaikat követve, az igaz Teremtő imádatát felváltják a teremtett dolgok imádatával, de így tulajdonképpen önmagukat imádják.

Pál azt mondja, hogy ez a fajta imádat, egy hazugságon alapul, mivel az ember nem tudja magát igazán boldoggá tenni. Ezt a fajta gondolkodást, Pál bolondságnak hívja (Róma 1:22).

Valóban bolondságnak tartja azt, ha valaki „dolgoktól” várja a boldogságot, önmagától vagy akár egy másik embertől. Csak a balga gondolja, hogy a békességet önmaga megvalósításától vagy valamiféle függőségtől nyeri el. Boldogságot sem lehet a vagyon felhalmozásától várni.

Isten tehet minket teljességében boldoggá.

Egyébként, az egyik legpusztítóbb hamis isten, a kapzsiság és a pénz féktelen hajhászása.

Ezért mondja Jézus: „Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak (Lukács 16:13), ami a pénz istene.

Az Istenhez való hűség és nagylelkűség, Isten két eszköze arra, hogy el tudjunk fordulni a kapzsiság lelkületétől.

Amikor Isten minket a tized visszaadására és adományok beadására kér fel, akkor arra is rá akar vezetni minket, hogy ne essünk hamis istenek hálójába, melyek eluralkodhatnak rajtunk.

Van olyan hamis isten, amely uralni akarja életünket? Kérjük Istent, hogy Szentlelke által ettől védjen meg minket.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 17 – Mit tegyek, ha nem tudok bízni?

Vannak, akik arra hivatkoznak, hogy azért nem adják vissza tizedeiket, vagy adnak adományokat, mert nem értenek egyet azzal, ahogy az egyház kezeli anyagi eszközeit, vagy feltételezésük szerint, nem látják át az egyházi alapokat.

Hogyan járjunk el akkor, ha nem értünk egyet az egyház ügykezelésével? Ez egy nagyon fontos kérdés, amire Ellen Whitenak van egy külön, erre a kérdésre megfogalmazott gondolata. Azt írja:

„Néhányan nem nyugodtak és azt mondják, 'Nem fogom fizetni a tizedemet; mert nem bízom abban, ahogyan a munka zajlik az egyházban.' Viszont így Istent azért akarod megrövidíteni, mert azt gondolod, a munkát nem jól vezetik? Fogalmazd meg észrevételeidet tisztelettel, világosan és nyíltan, azoknak, akiket ez illet. Juttasd el a kérdéseidet és javaslataidat a megfelelő módon; de ne vond ki magad Isten munkája alól, ne bizonyulj hűtlennek, azért, mert mások nem végzik jól munkájukat (Gospel Workers, p. 226).”

Ez az idézet három kulcs gondolatot fogalmaz meg:

1. Amikor azt választjuk, hogy hűtlenek leszünk, azért, mert feltételezésünk szerint, az egyházi vezetők nem megfelelően kezelik az alapokat, akkor Istent raboljuk meg.
2. Máté 18:15-17, tanácsa szerint forduljunk az egyház megfelelő személyéhez. Ne kövessük korunknak azt az agresszív, ellenséges és romboló lelkületét, miszerint így kell ma a problémákat megoldani.
3. Megfelelő keresztény lelkülettel, bölcsességgel és alázatossággal kell megfogalmaznunk észrevételeinket. Hagyd meg a tévedés lehetőségét. Nem biztos, hogy a teljes kép birtokában vagyunk. Pozitív változást szeretnénk előidézni és nem tönkre tenni dolgokat.

Az idézet azt is mondja: „de ne vond ki magad Isten munkája alól, ne bizonyulj hűtlennek, azért, mert mások nem végzik jól munkájukat.” Isten előtt nem hivatkozhatunk mások feltételezett vagy valós hibáira, amikor mi is elkövetjük azt.

Ebben az idézetben a legfontosabb, hogy: „de ne vond ki magad Isten munkája alól”. Istennek feladata van ezen a földön és téged is hív ebbe a feladatba, kapcsolódjál be te is.

Talán elveszítetted bizalmadat Isten egyházában, ahogy a feladatot kezelik. Ha ez így van, akkor imában kérd Istent, hogy adjon bölcsességet neked, ahogy prófétai üzenetében tanácsolja. Azonban maradj személyesen aktív Isten munkájában, tizededdel és adományaiddal.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

február 24 – Védjük meg gyermekeink szívét

Bemutatom Anthonyt, aki, mint sok ezer szerető apa, ő is komoly nehézségeken ment át. Három felnőtt fia van, akik elfordultak az egyháztól. Már felnőttek, és nem akarnak gyülekezetbe járni.

Fiainak kellemetlen volt, amikor Anthony állandóan hívta őket a gyülekezetbe és arról beszélt nekik milyen veszélyekkel jár, ha elhagyják az Urat. A fiúk kedvesen kérték apjukat, hogy ne is hívja őket.

Anthony rendszeresen imádkozott fiaiért. Az egyik reggel, amikor imádkozott, az a bibliai vers jutott eszébe, „Ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is.” (Máté 6:21) Ez a vers nem ment ki a fejéből.

Erős elhatározásra jutott. A legközelebbi családi együttlét alatt, elmondta fiainak, hogy megfogadja kérésüket, nem invitálja többet őket a gyülekezetbe, egy feltétellel: Ha a tizedet visszaadják az Úrnak és adományokat is fizetnek a gyülekezetnek.

Meglepetésére, a fiúk elfogadták a feltételt, arra gondoltak, hogy így megússzák az állandó kérést. Azonban idővel, valami rendkívüli dolog történt, Anthony látta, hogy sorra jönnek fiai vissza a gyülekezetbe.

A tizeddel és adományokkal kapcsolatban Ellen G. White azt írja: „A szülők sokszor elfelejtkeznek arról, hogy bevonják gyermekeiket abba, hogy Isten munkájának támogatásából ők is kivegyék részüket.”

Majd így folytatja: „Sok családban a gyermekeket úgy nevelik, mintha nem volna felelősségük ezekben a dolgokban.” Counsels on Sabbath School Work, page 140.

Mivel azt akarjuk, hogy gyermekeink védelemben részesedjenek, ezért helyezzük Istent és az Ő ügyét, első helyre életükben. Bátorítsuk őket abban, hogy sáfársági hűségük töretlen legyen. Ha kincsük a mennyben van, akkor abban is biztosak lehetünk, hogy szívük is ott lesz!

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

9. március 2.

A valódi tulajdonos

Allen nagyon sikeres üzletember volt. Hálás szívvel vette mindig észre, hogy Isten mennyi mindent segített cége ügyeiben. Az a gondolata támadt, hogy megbeszéli ügyvédjével és a könyvelőjével, hogy Istent belefoglalják a cég dokumentációjába.

Ezen a kérdésen dolgozva, hamar rájöttek, hogy mennyire nehéz ezt a szándékot keresztülvinni. Az állam törvénye szerint, egy üzlettárs személyigazolvány számmal és lakcímmel kell rendelkezzen.

Ezt a rubrikát, így nem lehet kitölteni! Amikor egyik alkalommal beleszomorodott a jogi komplikációkba, Allen rátalált az 50. Zsoltár 12. versére, amely így szól: „Ha éhezném, nem szólnék neked, mert enyém a világ és ami betölti.”

Rögtön, még teljesebben megértette ezt a verset, hogy világunk kitekert tulajdonviszonyaiban, Isten őt bízta meg, hogy legyen a tulajdonos. De azt is megértette, hogy le akarta fokozni Istent, az igazi tulajdonost, partnerré!

Amikor Allen térdre borult, teljes békesség szállta meg. Megértette, hogy abban az időszakos kiváltságban van része, hogy Isten cégének időszakos tulajdonosa lehet, e szerint a gondolat szerint. Vagy még inkább, Isten megkérte Allent, hogy az Ő nevében irányítsa cégét! Így töltse be Isten célját a földön, hogy embereket nyerjen meg az örök életre. Alázatosan járjon és szüntelen kapcsolatban legyen, imádság és bibliatanulmányozás által a valódi tulajdonossal.

Hagyjon fel ezzel a felvetett problémával! Isten a valóságos tulajdonos, minden részletre odafigyel. Nem csak erre a cégre, de a teljes életére is!

Sok keresztény arra gondol, hogy vagyonával segítheti Isten ügyét. De ennek éppen az ellenkezője a valóság. Amíg élünk, addig Isten bíz meg minket mind avval, amivel Ő rendelkezik, aminek Ő a tulajdonosa.

Miután az életünk véget ér, ugyan azokat a dolgokat mások kezébe helyezi.

Lehet, hogy nem ismerjük el Isten tulajdonos voltát, de ez Istent nem rövidíti meg. Ez a gondolat csak a mi értelmezésünket ferdíti el. Ha elfeledkezünk arról, hogy Ő az igazi tulajdonos, akkor ez bennünk egy öntelt szívet vált ki, és fennhéjázóvá tesz, ami végül teljesen el fog választani Istentől.

Éppen ezért van szükségünk arra emlékezni, hogy Ő a tulajdonos, mi visszaadjuk neki tizedünket, ami tulajdonképpen az Övé. A tizedünk Istené, azt mi visszaadjuk neki. Adományainkat viszont beadjuk az egyháznak, azokat mi adjuk Istennek.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

10. március 9

Az élet értelme

Aung Ko (An Ko) egy hithű buddhista családba született, és nem is gondolnád, hogy belőle gyülekezet vezető lett.

Amikor 7 éves volt, az egyik szemére megbetegedett. Annak ellenére, hogy betegsége fájdalommal járt, szülei nem tudták megengedni, hogy orvoshoz forduljanak. Hamarosan a másik szeme is megfertőződött.

Állapota egyre súlyosabbá vált. Mire teenager lett, teljesen megvakult. Hetedikes korára, abba kellett hagyja a tanulást.

Aung Ko (An Ko)-t a depresszió hulláma magával ragadta, és csak ürességet látott jövőjét illetően. Több esetben kísérelt meg öngyilkosságot.

Amikor majdnem 30 éves volt egy keresztény evangélista jött a falujába és arról beszélt, hogy Jézus ki tudja emelni az embereket a csüggedésükből. Ezeknek a gondolatoknak a segítségével, Aung Ko (An Ko) és a családja megkeresztelkedtek egy keresztény gyülekezetbe.

Mivel Aung Ko (An Ko) nem tudott olvasni, a rádió segítségéhez folyamodott további információkért. Ez a keresés vezette őt az Adventista Rádióhoz (AWR). Minden nap ezt a programot hallgatta és egyre több mindent ismert meg Istenről.

Aung Ko (An Ko) több szomszédját elhívta, és rendszeresen találkoztak. Barátságos természete sokakat megszólított és hamar kedvelt előadó lett belőle, közössége szeretett vezetőjévé vált.

El is nevezte csoportjukat az „Arany sas” rokkantak társaságának, akik a rászorultakat segítik környezetükben.

„Nagyon boldog vagyok, hogy megismerhettem Istent és a szombat lényeges tanítását” – magyarázta Aung Ko (An Ko). „Ha a rádió üzenete nem jutott volna el hozzám, nem találtam volna meg életem értelmét.”

Az Adventista Világ Rádió jelenleg több, mint 100 nyelven hirdeti ezt a kiemelkedő tanítást, az üzenetet, ami sok ezer embernek segített már megtalálni egyházunk tanítását.

Amikor a gyülekezetekben a misszióra adakozol, adományod 20%-a megy a világ missziós alapjába, amely segít különböző missziós intézeteket, mint az Adventista Világrádiót is.

Ha ezeken túl szeretnél az AWR-nak adományt küldeni, a képen látható weboldalra kattints rá és küld el adományodat.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

11. március 16

Adakozás

1857-ben David Livingstonet meghívták Angliába a Cambridge Egyetemre, hogy egy díjban részesítsék és beszédet tartson a diákoknak.

Sikeres életet hagyott hátra Európában, hogy elmenjen Afrikába, és ott az evangéliumot hirdesse. Amikor a diákok előtt állt, azok csak egy vékony, nyúlánk embert láttak, akit 31-szer támadta meg a halálos afrikai láz. Egyik karja fel volt kötve, mert egy oroszlán megsebesítette.

Angliában őt hősként tisztelték, mivel áldozatkész, önmegtagadó életet élt. A diákok előtt állva, arról beszélt, hogyan értelmezi ő az áldozatot.

„Az emberek áldozatnak mondják azt, hogy az életemet Afrikában töltöttem. De lehet ezt áldozatnak hívni, amit arra a hatalmas áldozatra adtam kicsiny válaszul, amivel Istennek tartozunk, amit mi nem is tudunk visszafizetni? – Lehet áldozatnak hívni azt, ami áldott jutalommal jár, egészséges tevékenységben, a jó cselekvés tudatával, belső nyugalommal, ami a dicsőséges jövő jutalmával jár? – Az ilyen gondolatokat távol tartom magamtól! ... Sohasem hoztam áldozatot. Ha szem előtt tartjuk, azt a hatalmas áldozatot, hogy Jézus ott hagyta Atyja trónját a magasságban és önmagát adta értünk.”

Ezek a szavak azt írják le, hogy az igazi áldozat a kereszten történt meg. Minden áldozat, amit Isten ügyéért adunk, az összehasonlíthatatlanul kevesebb, mint amit a kereszten Jézus értünk tett.

Azonban minket is arra szólít Isten, hogy adjunk adományt, áldozatot az Úrnak. Amikor ezt tesszük, végig kell gondoljunk, jövedelmünknek mekkora százalékát adjuk adományként, Isten áldásaira válaszul.

Isten döntötte el, hogy jövedelmünk tíz százaléka az Úré. Az már a hívő döntése, hogy jövedelme mekkora százalékát adja adományként.

Ellen G. White azt mondja, hogy:

„A bibliai tized és adományok rendszerében, amit fizet valaki, természetesen nagyban aszerint változik, mekkora a bevétele.” (*Counsels on Stewardship*, p. 73).

Éppen ezért azt is írja, hogy „Minden hűségese sáfára Istennek arra vágyódik, hogy gazdagítsa Isten tárházát.” (*Counsels on Stewardship*, p. 200).

Adományod összege őszintén jelzi háláérzetedet mértékét? Bizalmadat, hitedet őszintén visszatükrözi? Gondoljuk át tiszta szívvel adományaink mértékét.

Amikor visszaadjuk tizedünket az Úrnak és beadjuk adományainkat gyülekezetünkben, helyezük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

12. március 23

Tanítani a tanárt

Kaan ránézett Brunora és Nataliara és megkérdezte tőlük, miért akarjátok megtanulni az én nyelvemet? „Ti keresztények vagytok?” A fiatal misszionáriusok zavarba jöttek. Nemrég érkeztek a Közel-Keletre, és azt tervezték, hogy letelepednének egy ideig ebben az országban, ahol nem lehet Jézusról nyíltan beszélni. Olyan valakit kerestek, aki meg tudja tanítani a nyelvüket.

„Féltünk erre a kérdésre válaszolni,” mesélte Natalia később, „de muszáj volt. Imádkoztunk, hogy az Úr segítsen minket, és azt válaszoltuk, igen.” Nem voltak felkészülve Kaan válaszára: „Örömmel segíték.” Majd hozzá tette: „Én is tanulom a Bibliát.”

Bruno és Natalia meglepődve néztek egymásra. Később este, azért imádkoztak, hogy az Úr áldja meg rajtuk keresztül Kaant. A következő találkozón, meglepődve látták, hogy Kaan táskájából egy Bibliát vesz elő.

Majd Kaan megkérdezte Brunot, mi a foglalkozása otthon? Azt válaszolta, teológiát tanul. „Most mit csinálsz itt?” kérdezte tőle Kaan. Tétovázva azt felelte, lelkész vagyok.

Kaan meglepődve nézett rá. „Akkor te tudsz nekem segíteni tanulni a Bibliát?” Bruno azt felelte, „Boldogan.” Hálás volt, hogy választ kapott imájára.

Kaan családja bekapcsolódott a Biblia tanulmányozásába. Brunoval és Nataliával együtt járt Kaan a gyülekezetbe is. Szombatonként átvették mind a 28 tanítást. Néhány hónap eltelte után Kaan kérte a keresztséget is.

Bruno és Natalia a Waldensi Diákok programban vesznek részt. Ez a program diákokat szervez a világ országaiból, hogy ezen a területen éljenek, az ottani egyetemeken tanuljanak a 10/40-es ablak országaiban. Jézus módszerével végezzék a munkát, kerüljenek kapcsolatba emberekkel, barátkozzanak, legyenek segítségükre és amikor lehetséges, hívják őket Jézus követésére.

Bruno és Natalia felvállalták a kockázatot, odaszánták életüket Isten szolgálatára. Te is lehetsz ilyen önkéntes adventista munkás egy vagy több évre is, és végezhetsz ilyen különleges szolgálatot. A képen látható két weboldal egyikére kell csak ráklikkeljél.

Amikor visszaadod tizededet vagy adományt adsz, akkor az összevont adomány terv alapján támogatod a helyi, országos és nemzetközi célokat is.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

13. március 30

Menjetek el széles e világra

Isten kegyelme sohasem válogat vagy zár ki valakit. Ő „úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött fiát adta, ha valaki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

A környezetünkben lévő minden város, minden ország, az egész föld, az Ő kegyelmének, megbocsátásának tárgya. Áldozata mindenkire érvényes!

János azt látta, hogy az evangéliumot az egész világon hirdetik, „minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek” (Jelenések 14:6).

Jézus úgy rendelkezett, hogy miután a Szentlélek megerősíti őket, akkor Jeruzsálemben (azaz helyileg) kellett hirdessék az evangéliumot, és Júdeában, Samáriában (ami környezetüket jelentette), és a világ végső határáig (az egész földkerekséget) jelentette. (ApCsel 1:8)

Ez világszéles üzenetet, minden embert és világszéles szolgálatot jelent.

Erre a jézusi mintára, alakítottuk ki a tized és adomány elosztási rendszerünket, helyileg, területileg/országosan és világszélesen. Pénzügyi elosztási rendszerünket úgy szerveztük meg, hogy mind a helyi gyülekezetünket támogassa, mind az országos és világszéles egyházunkat is. Jézus mester tervében a széles világ benne foglaltatik, tehát mi is az egész képet kell szem előtt tartasuk!

Ellen White azt írja: „Isten pénzügyi lehetőségeit, nem csak közvetlen környezetünk igényeire kell felhasználnunk, hanem a távoli országokra is, a tengerek szigeteire is. Amennyiben Isten népe nem kapcsolódik be ebbe a munkába, akkor Isten bizonytalansággal visszavonja hatalmát, ha azt nem megfelelően gyakorolja.” (Testimonies for the Church, vol. 7, p. 215).

A tized és adományok lényeges részei Isten tervének, hogy előre haladjon a megváltás terve az egész földön. Az egész földet kell szemmel tartasuk! Ezt adta nekünk Jézus feladatul.

Adjuk adományainkat is, mint tizedünket rendszeresen, és azt Jézus mester terve szerint használjuk fel – helyileg, területileg és nemzetközileg, – hogy be tudjuk mutatni Jézust a körülöttünk élő embereknek ugyan úgy, mint a távoli hegyekben élőknek és a nagy városokban élőknek is.

Az ApCsel 1:8-ban megfogalmazott mester terv alapján azt javasoljuk, hogy adományaink 50-60%-t a helyi gyülekezetünk missziós terveire fordítsuk, annak 20-30%-t a területi/uniós/divíziós, és a megmaradt 20%-t a Világ Missziós Alapjába tegyük, amely a távoli missziókat, misszionáriusokat támogatja, valamint oktatási intézményeinket, melyek a misszionáriusokat képzik.

Együtt, mi többre vagyunk képesek, messzebbre jutunk el és gyorsabban.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

14 – április 6

Megragadta az evangélium

Adelaide /Ádeléd/ összetört, amikor a férje 2011-ben Új-Zélandon meghalt. Három évvel később, egy újabb csapás érte, papáját is elveszítette. Adelaide /Ádeléd/ gondolataiban ott volt egy kérdés, hol volt Isten, amikor férjét és apját is el kellett temesse? Egyik alkalommal épp a Tv-csatornák közt keresgélte, amikor életében először az adventista csatornára talált!

Arra gondolt, hogy egy pár percre megnézi ezt a műsort, de valahogy megragadta a figyelmét. Éppen a saját kérdéséről hallott gondolatokat. A holtak állapotáról beszéltek. Családjával azóta rendszeresen elmennek a gyülekezetbe és várják Krisztus eljövételét.

Adelaide /Ádeléd/ akkor nem is tudhatta, hogy talán 2016-ban éppen a te, igen, talán pont a te adományod is hozzájárult, hogy eljuthasson hozzá az evangélium. Az egész világon '16-ban a missziós adományainkat éppen az Új-Zéland-i missziós feladatokra gyűjtöttük. Tehát, ha éppen akkor te is beadtad a felhívásra adományodat, akkor te is részese lettél Adelaide /Ádeléd/ megtéréstörténetének.

Abban az évben elhatároztuk, hogy lehetővé tesszük Új-Zélandon a Hope Channelt mindenkinek, hogy ingyen nézhessen. Hála az adományoknak, ez az álom valóra válhatott. Mostanra, több mint 170,000 ember nézi havonként a csatorna műsorát, és több százan közülük, örömmel járnak az adventista gyülekezetekbe.

A missziós adományok egyházunkban kialakított rendszere, nagyszerűen támogatja a különböző missziós projekteket a világon. Ilyen kis csodákat támogatnak! A Generál Konferencia rendszeresen megkapja a Divízióktól ezeket az adományokat és szétosztja a missziós projektek és intézmények között a világ különböző területein. Akik így megkapják ezeket a támogatásokat, azok sokkal többet tudnak megvalósítani terveikből, mint amennyit csak a saját forrásukból tudtak volna.

Az egyik ilyen stratégiai missziós intézményünk, amire adakozunk alkalmanként, a Hope Channel, a Reménység média. Amennyiben szeretnél ezen kívül adományt eljuttatni a Hope Channel részére, akkor klikkelj a képen látható weboldalra:

<https://hopechannelinternational.org/giving>.

Együtt többet tudunk tenni és messzebbre is jutunk. Amikor visszaadjuk tizedünket és beadjuk adományainkat, helyezük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

15 – április 13

Hűségünk legfontosabb célja

Bizonyára ismered már, mi a célja a tized visszaadásának és a rendszeres adományoknak? Helyes, ha azt mondjuk, hogy ezeknek a célja, egyházunk missziómunkájának segítése?

Először is tegyünk különbséget a tized és adományok felhasználása, és aközött, milyen szándékkal adjuk tizedünket, adományainkat. Ezeket az összegeket arra használjuk, hogy Isten missziója a földön előrébb léphessen. Másképpen kérdezve, Istennek mi a fontosabb ebben a folyamatban, a tized és adományok összege, vagy pedig a mi szívünk szándéka?

Jól válaszoltál. Az Úr azt mondja, „Add nekem, fiam, a szívedet, és tartsd szemed előtt útjaimat!” Példabeszédek 23:26. Tehát, a jellemünkről szól a dolog! De akkor miért van Istennek szüksége még a pénzünkre is? Azért, mert a szívünk határozza meg a forrásainkat. Ezért mondja Jézus, „Ahol a te kincsed van, ott van a szíved is.” Máté 6:21.

Ellen G. White ugyan ezt a kérdést, így közelíti meg: „Láttam, hogy ez a tizedrendszer, jellem fejlődéshez segít, és ez mutatja meg a szívünk igaz állapotát.” (Testimonies for the Church, vol. 1, p. 237).

A tized és adományok célja jellemünk fejlesztése és azt mutatja be, mi található szívünkben. A tized és adomány azt szolgálja, hogy Isten ügyét előbbre vigye, azonban ezek célja, a helyes jellem kifejlődése.

Tehát, amikor gyermekeinknek vagy a gyülekezetben erről beszélünk, nem csak arról kell szólnunk, hogy Isten missziójának anyagi forrásokra van szüksége, és ebben legyünk hűségesek. Igazából azt kell hangsúlyozzuk, hogy szívünkben dől el, amikor önzésünk miatt hűtlenek leszünk Istenhez.

Amit keresetünkből adunk az egyháznak, lehet, hogy nem jelent lényeges hatást az egyház missziómunkájára, de kétségtelenül beszél arról, hogy a nagy küzdelemben melyik oldalon állunk. Arról beszél, változtunk-e valamit!

Amikor tizedünket, adományainkat hozzuk el a gyülekezetbe, kérjünk új szívet Istentől!

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

16 – április 20

Melyik adománynak van nagyobb hatása?

Marcos azt hallotta egyszer a lelkésztől, hogy a bibliai elvek alapján adott adományok szélesebb körben és egységesebben hatnak földünkön a misszió növekedésére.

Ez felkeltette a figyelmét és rákérdezett. Azt a választ kapta, hogy három alapelve van ennek:

1. Rendszeresség (Példabeszédek 3:9; Malakiás 3:8-10). A gyakoriságot, a fizetésünk ritmusa határozza meg, nem a gyülekezet igénye vagy a mi vágyunk. Tehát, amikor bevételünk van – ami az Isten áldása – akkor megtisztelhetjük Istent tizedünkkel és adományainkkal.
2. Arányosság (5Mózes 16:17; 1Korinthus 16:2). Az arányos adomány azt jelenti, hogy bevételünk arányában határozzuk meg. Talán a legjobb, ha bevételünk egy általunk meghatározott százaléka szerint adjuk az Úrnak adományainkat.
3. Nevezhetnénk „glokális” gondolkodásnak. (ApCsel 1:8) „Glokális” kifejezés, két szóból tevődik össze, a „globális” és a „lokális” szavakból. Missziós erőfeszítésünk és következésképpen adományaink is, a megváltási tervet kell kövesse, ami szem előtt kell tartsa azt a helyet, ahol élünk, gyülekezetünket, és az egész világot. Egyházunk elindított egy szétosztási tervet, amit összevont adakozási tervnek nevezünk, hogy egyenlőséget szorgalmazzunk.

Ez a terv azt javasolja, hogy adományaink 50%-60%-val a helyi gyülekezetünk misszióját támogassuk; 20%-30%-val régiókat, ez általában a Területünk/Uniónk/Divízióink; a megmaradó 20%-val a nemzetközi missziómunkát, amit a Generál Konferencia gyűjt és oszt el a Világmissziós alapon keresztül.

Marcosnak még azt is elmondta a lelkésze, hogy az összevont adakozási tervet szinte az adventista világ 90% követi. Minden beadott, de meg nem jelölt adakozást, e szerint osztanak fel. Ez a rendszer, egyenlő növekedést segít helyileg és világszerte is.

Azokon a területeken, ahol ezt a rendszert még nem alkalmazták, és valaki az u.n. „glokális” módszer alapján akarja elosztani adományát, annak azt még külön-külön kell megcímkézze, az ApCsel 1:8 alapján. Így a helyi, környezeti és nemzetközi igényeket is figyelembe vesszük.

Marcos el is határozta, hogy „glokális” missziós adakozó lesz. Érdekes neked is ezt átgondolni, ahogy a Bibliában olvassuk egyszerre Jeruzsálemben, Júdeában és az egész földön, ami azt jelenti helyileg, régióink szerint, és nemzetközileg.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

17 – április 27

Mennyi legyen az adományom?

Annak ellenére, hogy bizonyos adomány komoly hatással van valakire, nem biztos, hogy Istent is elkápráztatja.

Volt egy adomány, amin Jézus is elcsodálkozott. Felhívta a tanítványok figyelmét is rá! Különös megjegyzést fogalmazott meg. Az a kis összeg, amit az özvegyasszony adott, több volt, mint amit egész nap a gazdagok adtak!

Jézus ekkor a csekély adományt idealizálta, vagy valami más lehetett a gondolatában? Egy dolog biztos: Isten figyelmét nem a nagy összeg ragadja meg. Különben, Jézus a nagy összegek templomi adakozóit dicsérte volna meg! Jézus nem a nagy adományokat emelte ki!

Ellen G. White azt fogalmazza meg, hogy „Isten az adományt nem annak nagysága, hanem az adakozó helyzete és indítéka szerint értékeli.” (AT 225. o.) Figyeled a megfogalmazást, „helyzete”. 5Mózes 16:17-ben ezt olvassuk, „Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked.”

A szegény özvegyet megdicsérte, mert a helyzetét, szándékát vette figyelembe, és így adott 100%-t. Ahogy George Müller fogalmazta meg, „Isten az alapján ítéli meg, hogy mennyit adunk, hogy mennyit tartunk meg.” Az özvegy semmit nem tartott meg, elhatározta, hogy hit által fog élni, Istenben fog bízni, szeretetére, hatalmára bízta magát!

Nos, hogyan határozzuk el „mennyit adjunk adományként”? A tized százaléka, az adott, igaz? Kérjük a Szentlelket, hogy vezessen az adomány százalékának döntésben, mennyit határozzunk meg magunknak. Ez a százalék függhet szándékunktól, bizalmunktól, Isten iránti hálánktól!

Jézust nem hatja meg pénzünk kicsinysége vagy nagysága. Amit értékel, az az áldozatkészségünk, legyen valaki akár szegény vagy gazdag.

Helyezzük Istent az első helyre, magunkat egy kicsit hátrébb.

18 – május 4

Gyermekeink ehessenek valamit

Nadira a kapával belevágott a földbe. Nagy levegőt vett, körülnézett, és csak száraz, repedezett földet látott maga előtt.

40 évesen hat gyermekéről gondoskodik. Két évvel ezelőtt ment el férje a családtól. Kenya, ahol Nadira él, már 2011-óta szenved a szárazságtól. Azóta kevés eső esett. Az erőszakosság megnőtt, a boltok bezártak. A földművesek nem tudják megművelni földjeiket.

Amikor a kevés kis élelmük elfogyóban volt, Nadira elment ennivalót kéregetni. „Előfordult, hogy arra gondoltam, lopnom kellene, hogy a gyermekeim ehessenek.” - említi zavartan. Amikor a dolgok a legrosszabbra fordultak, akkor találkozott a Kenyai ADRA-val.

Négy hónapon keresztül az ADRA tápláló élelmiszerhez juttatta. Nadira 40 kg babot kapott, 4 liter olajat és fűszereket és más hasonló dolgokat. Ezzel a segítséggel, gyermekei és unokái néha egyszer, és ha jól jött ki, akkor háromszor egy nap tudtak enni.

A kezdeti négy hónap után, Nadira és mások is, lehetőséget kaptak, hogy vásárolhassanak valamit a helyi piacon. „Hálásak vagyunk az ADRA Kenya segítségével, hogy embereink ilyen komoly támogatásban részesedhettek.” – mondta a falu vezetője.

Az Adventista Szeretetszolgálat Alapítvány egy világszéles humanitárius ügynökség, amit a Hetednap Adventista Egyház hozott létre. Az ADRA a szegénység ellen küzd, fejleszti a közösségeket, mintegy 130 országban. Jézus feltételmentes szeretetét képviseli, nagyon sokféle formában és programokkal.

Ha istentiszteleteinken adományokat adsz, akkor te is támogatod az ADRA szolgálatát a világ országaiban, különböző programjainkat, missziós szolgáltatásainkat. Abban az esetben, ha ezen felül szeretnéd támogatni az ADRA tevékenységét, akkor klikkelj az adra.org oldalra és klikkel rá a „Donate” ikonra.

Legyünk hűségesek tizedeinkkel és adományainkkal, helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

19 – május 11

Figyeljünk kiadásainkra

A reklámokat és a különböző üzleti fogásokat azért találják ki, hogy elégedetlenséget ébresszenek benned, és új dolgokat akarj megvásárolni. Ezek miatt sokan adósságba hajszolják magukat. Arra gondolnak, hogy a boldogságot így nyerhetik el, akár még kölcsön felvételével is.

A Biblia arról beszél, hogy a boldogság úgy is elérhető, ha meg vagy elégedve azzal, amid van. A megelégedettség nem azt jelenti, hogy lemondasz minden álmodról és célodról, de azt tanítja, hogy legyünk elégedettek az életünkkel, tiszteljük Istent és kerüljük el az adósságot.

Itt van néhány ötlet, hogy anyagilag szempontból kiegyensúlyozottan éljünk:

1. lépés: Gondold át, „Hová ment el a pénzed?” Írd le havi kiadásaidat, és csoportosítsd három kategóriába: (1) Állandó kiadásaim, amiket nem tudsz kikerülni (mint a tizedem, részletfizetésem, adományaim, adóm); (2) Rendszeres kiadásaim (élelmiszer, víz, elektromosság, orvosi költségek, gáz); (3) Nem feltétlen fontos költségek (például utazások, elektronikus cuccok, kikapcsolódási tevékenységek). Ha kiadásaidat rendszeresen feljegyzed, megtudod mire költöd a pénzed.

2. lépés: Készíts egy havi költségvetést. Tedd fel a kérdést, „Mik a céljaim? Van tartozásom? Akarok félre tenni egy kis pénzt a későbbi kiadásokra, például kocsi vásárlásra, gyerek taníttatásra, vagy öregkorra? Állítsd fel a céljaidat. Pl: ha félre akarsz tenni havi 40 000 forintot a nyugdíjas időkre. Ha így van, akkor állítsd be ezt havi kiadásként.

3. lépés: Vesd össze a bevételedet kiadásaidal. Melyik a nagyobb? Nyilvánvaló, hogy el kell kerülni a tartozást. Bevételed magasabb kell legyen kiadásaidnál. Ha a kiadás nagyobb, adósságba kerülsz. Ha ez a helyzet, akkor át kell gondolni, min kell változtatni! Lehet, hogy túl sokat költesz lényegtelen dolgokra.

Lehet, hogy társadalmunkban a tartozás elfogadott dolog, a Biblia ezzel kapcsolatban azt tanácsolja, hogy „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek...” (Romans 13:8).

Ha tizedünket, adományainkat betervezzük, akkor azt kérjük Istentől, hogy Ő legyen a mi Urunk, még az anyagi helyzetünk felett is.

Legyünk hűségesek tizedeinkkel és adományainkkal, helyezük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

20 – május 18

Mennyfelé

Egy ismert amerikai prédikátor George W. Truett (Truet) meghívást kapott egy nagyon gazdag emberhez a birtokára. Az ebéd után, a vendéglátója kivitte földjének egy megfelelő pontjára, ahonnan jól lehetett mindent látni.

Atán az olajmezők felé mutatott és azt mondta: „Amennyire csak ellátsz, mind az enyém.” Aztán az ellenkező irányba mutatott, ahol az ültetvénye volt, és azt mondta: „Az is mind az enyém.” Aztán keletfelé mutatott, ahol az állatok legeltek, és büszkén mondta, „Mind az enyém.” Majd nyugat felé, ahol erdők álltak, és azt mondta: „Az is mind az enyém.”

Azután várta a dicséretet Truett lelkésztől. Az rátette a vállára a kezét, az ég felé mutatott, és azt kérdezte: „És abba az irányba, mennyid van?” Vendéglátója lehajtotta a fejét és bevallotta: „Erről még nem gondolkoztam.”

„Azoknak, akik ezen a világon gazdagok, hagyd meg, hogy ne legyenek nagyra törők, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki bőségesen megad nekünk mindent a megélhetésünkhöz. Tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szívesen adakozók, javaikat megosztók.” (1 Timothy 6:17-18).

Ellen G. White azt írja: „Sátán világi csapdákat használ, hogy törbe csaljon, megtévesszen, és lelkeket becsapjon, és így teljesítse be pusztulásukat. Isten útmutatást adott, hogyan használjuk az élet dolgait, hogyan könnyítsünk az emberiség szenvedésein, hogyan vigyük előre az Ő ügyét, építsük királyságát már most, segítsünk misszionáriusokat távoli vidékeken, terjesszük Krisztus ismeretét a világ minden táján.” (Counsels on Stewardship, p. 133).

Ha másokkal nagylelkűek vagyunk és rendszeresen visszaadjuk tizedeinket és adományokat adunk, azt mondjuk magunknak és másoknak is, hogy nem a vagyonunk birtokol minket. Amivel rendelkezünk, az Isten munkájának bizonyítéka életünkben, és nem vagyongyűjtési képességünk bizonyítéka.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

21 – május 25

A kis kezdetek Istene

Bízni Istenben és Istent helyezni az első helyre életünkben, a nehéz helyzetekben jelent igazi problémát.

Edinilson és Rose egy kis hűtőteherautóval szállították a fagyasztott árukat Manaus városában, Brazíliában a szupermárketekbe. Viszont, miután háromszor kirabolták őket, szinte mindent elveszítettek és adósságba keveredtek.

Nem tudták mi tévők legyenek, így térdeikre ereszkedtek! Miután Isten kezébe tették le nehéz helyzetüket, arra gondoltak, avval a kevés pénzzel kell új üzletbe kezdeniük, amijük megmaradt. Igen kevés pénzük maradt! De mit lehet ilyen kevéssel kezdeni?

Abban bíztak, hogy Isten azt a keveset, amivel rendelkeznek sokká tudja tenni. Azt gondolták, hogy megvásárolják a hozzávalókat és sütnék tizenhat teljesőrlésű kenyeret.

Hamar el is adták a kenyereket a szomszédoknak, barátoknak, és elcsodálóztak, mennyire megsegítette Isten őket ebben a törekvésben. Eltették ebből a tizedüket és megvették a következő akciójukhoz a hozzávalókat. Így indult be az az üzlet, amit ma már tizenöt alkalmazottal és havi 45 000 kenyérral végeznek.

Így tervezték meg Istennel az üzletüket:

1. Másoknak is segítenek, amilyük csak van, hogy belekezdjenek az üzletükbe.
2. Az egészséges életet fogják szorgalmazni.
3. Erősen elhatározták, hogy a tizedet visszaadják. Adományokat 15%-t fizetnek a cég profitjából.

„És Isten, az Ő hatalmas kegyelméből, naponként megadja, amire szükségünk van.” mondja Edinilson és Rose.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

22 – június 1

Az egész világon

Dániel könyvének 8. fejezete egy jelentős prófétai kijelentést tartalmaz, ezt úgy ismerjük, mint a 2 300 este és reggel próféciaát. Ez az időszakasz 1844-ben ért véget.

Amikor ez a prófétai időszak kezdett lejárni, és az emberek tanulmányozták Dániel és Jelenések könyvének prófétai kijelentéseit, nagy vallási ébredés támadt.

Különböző vallási csoportok intenzíven kutatták Jézus második eljövételéről szóló prófétai kijelentéseket, 1844-re vonatkoztatva, William Miller vezetésével. Hatalmas lelkesedéssel terjesztették az erre vonatkozó információikat gyülekezeteikben. De miután ezt a hitet elvetették, kezdték kizárni a Milleritákat egyházaikból.

Mivel Jézus nem jött vissza a meghirdetett időben, egy kisebb csoport kitartóan folytatta a Biblia tanulmányozását. További, a keresztyén fősodor által elutasított vagy elfeledett bibliai tanításokat tártak fel, mint a mennyei szentély tanát, Isten törvényének örökérvényét és a szombatot.

Amint létszámban is növekedtek, felismerték, hogy Isten munkájának előbbre vitelében, milyen fontos az egyházszerkezet. Így 1863 május 20 és 24 között megszervezték a Hetednapos Adventista Egyház Generál Konferenciáját. A jelenések könyvéből azt is megértették, hogy Jézus elvárja tőlük, hogy a felismert tanításokat mind szélesebb körben kell hirdessék, minden nép, törzs és nemzetek felé.

Ez az értelmezés vezette az adventistákat a gyülekezetekre épülő egyházi rendszer elvetésére. Ez a szervezeti felállás jellemezte a többi keresztyén közösségeket. Első látásra, ez az egyházi rendszer nagyon vonzóknak tűnik.

Ez a rendszer, nagy függetlenséget kínál egy helyi gyülekezetnek, önállóságot minden gyülekezetnek, szervezeti, teológiai és pénzügyi szempontból is.

A bibliai próféciaák tanulmányozása által, az adventista úttörők megértették, hogy Jézus misszióparancsa magasabb szintű szervezettséget igényel, egymás iránti bizalmat és engedelmisséget.

A Biblia tanulmányozása elvezette őket arra, hogy az u. n. képviselési rendszert fogadják el, melyben minden gyülekezet egyenlő tanrendszerben, tervezésben és végrehajtásban.

A képviselési rendszer, pénzügyi rendszere is egységes és méltányos alapon osztja szét az anyagiakat. Azt is felismerték, hogy a Szentlélek vezetése azt eredményezi, hogy az emberi erőfeszítéseket és a pénzügyeket is összehangolja. Így többet tudnak tenni, gyorsabban és közösen messzebbre érnek el, hogy így az egyész bolygót, és gyorsabban foghassák át.

Az Adventista Egyház ezzel az elkötelezettséggel tudta elérni, hogy szervezeten jelen legyen, bolygónk 235 országából 212-ben, és 401 nyelven és dialektusban tudja képviselni tanítását.

Istenbe vetett bizalommal mondhatjuk, hogy ez a prófétai nemzet, adományaival, méltányosan egyenlő mértékkel támogatja a misszió munkáját, a helyi gyülekezeteket és a nemzetközi missziós igényeket is.

A Generál Konferencia által javasolt Összevont Adakozási Terv azt javasolja, hogy adakozásaink teljes összegének 50-60%-a támogassa a helyi gyülekezet missziós költségeit. 20-30%-át fordítsuk területi és uniós missziós kiadásokra, és a megmaradt 20%-át fordítsuk a Világ Missziós Alapra (vagy Világ Költségvetésre), biztosítva a méltányos és egyenlő növekedés lehetőségét.

Gyakoroljuk ezt ezen a héten is. Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

23 – június 8

Adományok bibliai elve

Az adományokkal kapcsolatosan a Biblia azt az igazságot érzékelteti, hogy Isten szemében nem az adomány kicsinysége vagy nagysága a fontos! Isten figyelmét inkább a keresetünk és az adományunk aránya ragadhatja meg.

Eldöntötted már, mennyi legyen az adományod aránya a keresetedhez mérten? Komoly kihívást jelent nekünk, hogy ezt Jézus színe előtt végig gondoljuk.

Lehet, hogy most van itt az ideje, hogy ezt megtegyük: az adományom valóban áldozatot jelent?

„Mi azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket.” 1 John 4:19.

Erről a gondolatról Ellen White azt írta: „Milyen hatalmas ajándékot kapott az ember Istentől...! Olyan bőkezűen adott a lázadó ember megmentéséért, amit nem lehet túlszárnyalni... Az az ember, aki igazán szereti Istent, nem csak a szájával szolgál neki. Olyan ajándékot ad és adományt a pénztárnak, ami a magvetés munkáját segíti elő.” (Review and Herald, May 15, 1900).

Egy skót misszionárius Alexandre Duff, hosszú évekig tartó indiai szolgálat után, hazatért, hogy otthon fejezze be életét. Egyik prédikációja során felhívással élt, hogy ki lépne a szolgálati helyére. Mivel nem volt válasz a hallgatóságból, továbbra is lelkesen folytatta a felhívást, majd elájult a szószéken.

Amikor az orvos vizsgálta és nyugtatta őt, Alexander Duff hirtelen kinyitotta a szemét és kijelentette: „Folytatnom kell a felhívást a szószékről.” Felállt a szószékre, „Nincs Skóciában senki sem, aki válaszolna az indiaiak hívására?” kérdezte. Majd várt egy kicsit és senki sem szólalt meg, majd kijelentette: „Ha nincs Skóciában egy fiatalember sem, aki elmenne Indiába, akkor én magam megyek újból el, hogy azok az emberek legalább tudják, hogy van még egy skót ember, aki törődik velük.”

Azután elindult lefelé a szószékről. A csend viszont megtört és a tömegből egyre többen kiáltották: Én elmegyek! Én is! Én is!” Alexander, Isten iránti elkötelezettségét Jézus kereszti áldozata motiválta. Bizonyosságtevése minket is lelkesedéssel tölt el, amikor áldozatot vállalunk és hűségünket gyakoroljuk.

Helyezzük Istent az első helyre és vágyainkat egy kicsit hátrébb.

24 – június 15

Megtanultam, hogy megelégedett legyek

A Biblia egy tanulható folyamatról beszél, amikor a megelégedettség tulajdonságáról ír, bármilyenek is a körülmények:

„mert én megtanultam, hogy megelégedett legyek” mondja Pál. „Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, mindig mindenhez hozzászoktam, a jóllakáshoz is, az éhezéshez is, ... Mindenre van erőm abban, aki engem megerősít.” (Philippians 4:11-13, NIV)

Ez a vers azt jelzi, hogy a megelégedettség a lelki szempontokra is koncentrál, nem csak az anyagi dolgokra.

Mivel szerencsétlenség mindenkit elérhet, hogyan lehetséges az itt említett megelégedettséget kialakítani magunkban, amikor szükségben vagy próbában vagyunk?

Ennek megértéséhez a kulcs a 11. és 13. versekben található. Pál, lényegében arról beszél a 11. versben, hogy minden körülmények között megtanult elégedettnek lenni.

Először is, a megelégedettség nem mentesít minket attól, hogy valami jobb megoldást keressünk, és az indokolatlan aggodalmat felszámoljuk. Abban az esetben, ha nem kaphatunk meg valamit, vagy az nekünk nem lenne megfelelő, akkor a megelégedettség, érzéseinkben higgadtságot és békességet teremt. Így segíthet a megelégedettség elkerülni az pénzügyi adósságot.

A legtöbb adósságot akkor szabadítjuk magunkra, amikor türelmetlenek vagyunk és kiegyensúlyozatlanok, olyat akarunk, amit nem engedhetünk meg magunknak.

Másodszor, a tized és adomány gyakorlata az Istenbe vetett bizalmat erősíti. Isten az, aki mindent biztosít számunkra. Bízunk gondviselő jelenlétében.

Pál nem érezte magát korlátok közt, amikor hiányt szenvedett, mert lényegében azt mondja a 13. versben, hogy „Mindenre van erőm a Krisztusban”, nem azt mondja, hogy ha kölcsönt veszek fel, mindent el tudok intézni! Vannak, akik a pénzkölcsön felvételében látják a megoldást.

A Biblia azt tanítja, „Mivel Krisztus gondviselésére bíztam magam, nem a pénzkölcsönben látom a problémám megoldását. Jézusra várok, az Ő kezében van az életem. Jézus nem csak arra korlátozódik, ami most a kezemben van. Mivel Krisztusban bízom, ellenséges körülmények közepette is, „akik Istent szeretik, minden javukra van.” (Romans 8:28).

Jézus isteni jelenléte elegendő nekem minden körülményben.

Azzal a lelkülettel adjuk vissza tizedeinket, és adjuk be adományainkat, hogy bízunk magunkat gondviselésére és kerüljük el a szükségtelen adósságokat.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

25 – június 22

A csatorna mindig legyen szabad

2021. március 23-án az Ever Given nevezetű 400 m hosszú teherhajó elakadt a Suez-Csatorna partjában, így megakadályozta a többi szállítóhajót, hogy keresztül menjenek rajta.

Ennek a balesetnek komoly következményei lettek, mivel a tengeri kereskedelmi hajózás tíz százaléka ezen a csatornán bonyolódik le.

Mintegy 420 szállítóhajó, 26 milliótonnányi áruval, napokra le kellett álljon. A veszteség meghaladta a \$38.4 milliárd, órában számolva, ez kb. \$400 millió óránként.

Hasonló probléma keletkezhet, amikor hitetlenség vagy bizalmatlanság miatt az adományrendszerünk akad el. Más esetekben, azért akadozik Isten munkája, mert jószándékú emberek, akik szeretik Isten munkáját, a saját érdekeltségükben álló projektekre adakozzák teljes adományaikat. Így, nem szándékosan, de hasonlóan fontos, vagy talán még fontosabb projekteket gátolnak az egyház világszéles misszióstervében.

1865 december 25-én, Ellen G. White egy látomásban látta, hogy az egészségügyi munka a jelenvaló igazság jobb keze. (1T, 553.1).

Azt is látta, hogy az adventisták olyan intézményeket kell felállítsanak, amelyekben a „betegeket kezelhetik, és ugyanakkor megtaníthatják őket, hogyan viseljenek gondot magukra, hogyan előzzék meg betegségeiket.” (1T, 553.1).

Egy komoly kampány után, szegény és gazdag egyháztagnak hatalmas összeget gyűjtöttek össze, hogy elindíthassák a Battle Creek-i egészségügyi intézetet.

Legnagyobb meglepetésükre, Ellen White figyelmeztette őket, hogy legjobb szándékuk ellenére, de célt tévesztettek. Arra mutatott rá, hogy adománycsatornáikat elzárják ezzel a tervükkel. De hogyan? Majd elmagyarázta, hogy arra is figyelniük kell, hogy „ne akadályozzák feladataiknak más ágazatait, amelyek pontosan ugyan olyan fontosak, mint most ez”. (1T 559.2).

Abban az esetben, ha az emberek minden adományukat csak egy sajátos célra adják, amik szívükhöz közel áll, akkor korlátozzák adományaik hatását, és magukat fosztják meg attól, hogy annyit tehessenek, amennyit tehettek volna egyébként. (1T 559.2).

Azért azt jelentette ki, hogy „minden lelkesítő felhívás ellenére, ami elhangzott testvéreink felé ... figyelmeztetnem kell titeket, hogy ne fosszátok meg a munkának többi ágait.” (1T 559.2).

Ez a figyelmeztetés azon az alapelven nyugszik, hogy Isten munkája, minden területen, egyenlő támogatást kell kapjon, hogy biztosítsuk az arányos növekedést minden ágazatban.

Hasonlatként, megemlíthetjük testünk táplálását. Ha megfelelő táplálékot kap, minden része arányosan növekszik.

Ezt az alapelvet követve – ami megfelel az ApCsel 1:8 parancsának – az Adventista Egyház megszavazta 2002-ben az Összevont Adakozási Tervet. Ez a terv azt irányozza elő, hogy minden olyan adomány, amelyet nem céladományként adakoznak gyülekezeteinkben, egyenlő

mértékben legyen szétosztva, helyi, körzeti és nemzetközi szempontból. Támogatva Isten munkáját minden ágazatában.

Amikor szétosztjuk adományainkat, ne blokkoljuk le csatornáinkat, hanem minden missziós munkaterületre, egyenlő arányban juttassuk el adományainkat.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb!

26 – június 29

Felelősen az anyagi javakkal

A Hetednapos Adventista Egyházat, mint prófétai mozgalmat Isten hívta életre, hogy a bibliai tanításokat állítsa helyre és segítse az embereket felkészülni Jézus második eljövételére.

Nyilvánvaló, hogy az egyház misszióját úgy tudja betölteni, ha – a föld 212 országában a 235-ből, – jól szervezett keretek közt, fegyelmezetten kezeli pénzügyi forrásait.

Egy szigorú könyvelési rendszer információkat szolgáltat a különböző alapokról és támogatja az egyház missziómunkáját. Ugyanakkor, egy határozott revíziós rendszer átláthatóságot és elszámoltathatóságot biztosít, ellenőrizve, hogy az alapokat a szabályzók szerint használták-e fel. Jelentéseket ad az intézmények pénzügyi működéséről.

Ahhoz, hogy kifejlesszünk egy elszámoltatható és átlátható rendszert, az nem csak a pénztárosok és revizorok feladata. Hatékonysága attól is függ, hogy tizedeinket és adományainkat helyesen könyveljük-e le.

Nyugtához nem csak jogunk van, de kötelességünk is, hogy elvárjuk.

Világos, hogy akkor kaphatunk nyugtát tizedeink, adományaink után, ha azonosítjuk magunkat. Akár papír alapon tesszük, akár digitálisan adjuk vissza tizedeinket, adjuk adományainkat. Ezért használunk tizedborítékot gyülekezeteinkben.

Amennyiben borítékot használsz, vagy az elektronikus módot használod, legyél tisztában [1] az adományozási lehetőségekkel, világosan jelezd [2] mennyi a tized, mennyi az adomány, tudjad, hogy [3] adományod arányos mértékben lesz elosztva a helyi gyülekezeted, a területed és a nemzetközi célok között, ahogy Jézus adott erre útmutatást ApCsel 1:8-ban.

Ez az elosztás automatikusan történik, akkor, amikor nem céladományt adsz egyházunknak, ahogy ezt az Összevont Adakozási Terv gyakorolja.

Sok esetben a kötetlen adományozási forma elfogadhatónak látszik, azonban a revizorok csak akkor tudják hatékonyan végezni a munkájukat, ha a korábban említett módon adod be adományodat.

Például, ha anonim formában akarod beadni tizededet az Úrnak gyülekezetünkben, akkor tudnod kell, hogy a pénztáros valószínűleg adományként tudja csak lekönyvelni azt. Következésképpen, nem tudja tizeded betölteni az Isten által elrendelt célját.

Ez a magyarázat aláhúzza a tizedboríték használatának fontosságát, ha szeretnél egy nyugtát kapni tizededről, adományodról. Amikor kézhez kaptad a nyugtát, érdemes megnézni, hogy az általad jelzett összeg szándékosan lett-e lekönyvelve.

Egyházunk Krisztus teste, Ő a feje annak, és az egyházban mindennek a megfelelő rendben kell történnie. Tiszteljük Krisztust pénzügyi rendszerünkben is.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

27 – július 6

Háromszor mentette meg az Úr

Li amikor fiatal volt, Taiwanban építkezéseken dolgozott. Annak érdekében, hogy karrierjét építse, minden nap keményen dolgozott. Nagy nyomás alatt élt minden nap, így dohányozni, inni és szerencsejátékozni kezdett.

Az élet családja számára nagy megpróbáltatást jelentett és a felesége ezért el is hagyta. Nem sok idő múlva, Li agyvérzést kapott. Műtetre került sor, vérrögöt kellett eltávolítani az orvosok, majd felerősödött állapotából. Azonban, Li ott folytatta, ahol abbahagyta.

Unokanővére adott neki néhány egészségügyi tanácsot a Bibliából. Ezenkívül arról is beszélt, hogy Jézus milyen reménységet akar neki adni. Li válaszában elviccelődött azzal, hogy egy nap majd csatlakozni fog az egyházhoz.

Húsz év eltelté után, Li szívinfarktust kapott és szerencséje volt, hogy életben maradt. Eszébe jutottak a húsz évvel azelőtti szavak, és Istenhez fordult segítségért. A kórházból kapcsolatba lépett az adventista gyülekezettel, és többen meg is látogatták, imádkoztak vele.

A gyülekezetnek van egy befolyásiközpont szervezete, ahol a tagok igyekeznek az embereknek megadni minden szükséges segítséget, és Jézusról is beszélnek. Igyekeztek segíteni Linek, bevásárlással, egészséges ételekkel, imádkoztak vele. Megváltozott az élete.

Egy szombat délelőtt, Li egy éneket hallva azt érezte, hogy a Szentlélek megszólította. Abban a pillanatban elfogadta az Urat és el is határozta, hogy megkeresztelkedik. Tudta, hogy Isten most újból megmentette az életét, de most másképpen.

Li most már diakónusként szolgál a gyülekezetében. Aktívan szolgál a befolyási központban is. 2018-ban az egyik szombati missziós adományunk egy részéből, Taiwan néhány befolyási központját segítettük megvalósítani. Az egyik ilyen központ segítségével fogadta el Li is Jézust.

Amikor ma visszaadjuk tizedeinket és beadjuk adományainkat, kérjük Istent, hogy mai adományainkat is használja fel emberek életének megérintésére.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

28 – július 13

Azt hittem lehetetlen lesz

Sugandai /Sugendai/ ma már azt tudja megtenni, amit csak eddig álmaiban.

Gyakran volt beteg és hosszú időn keresztül a gyógyszerek tartották életben. A betegsége sok mindenben akadályozta. Azonban a Trinidadai Élet Reménysége Központ segítségével, egészsége felerősödött.

„Gyakran betegeskedtem, azonban mozgásprogram és az étrend segítségével, abba hagytam a gyógyszereket, meséli Sugandai /Sugendai/. „Most olyanokra vagyok képes, amire azelőtt nem. Ötvenöt évesen azt hittem ez már nem is lehetséges.”

Az Élet Reménysége Központ egy városi befolyásiközpont, Trinidad szigetének Brickfield nevű településén. A közelében van az ország egyik legnagyobb Hindu temploma. Amikor a látogatók elhaladnak az Élet Reménysége Központ táblája előtt, figyelmüket megragadja az a sokféleség, amit kínálnak.

Christine Mathura a központ vezetője, korábban azt tanulmányozta, hogy a lakosságnak mire van a legnagyobb szüksége. „Azt tapasztaltuk, hogy ebben a társadalom a gyermekek nem tudnak rendesen olvasni,” magyarázza Christine. „Így, mi nem csak a gyerekekre koncentráltunk, hanem a szülőkre is, mert ők magukkal hozzák a kicsiket is.”

Az Élet Reménysége Központ felajánlotta a matematikai, irodalmi ismeretek oktatását is a 6-15 éves gyerekeknek. A felnőtteknek meg felkínáltuk a mozgás és táplálkozás programjainkat is, a betegségek megelőzése miatt, az élet minőség javítása érdekében.

Központunk a teljes megközelítést tűzte ki célul, így sok ember magasabb szintű képzésben részesedett és még reménységet is találtak Jézusban. Alkalmazottaink sok lelki tanácsadásra kapnak felkérést, bibliaórákat adnak és imádkoznak az emberekért. „Hála a központnak, alapítottunk egy gyülekezetet is. Szombatonként mintegy 25-en vagyunk együtt.” – mondja Christine.

Sok tucat, hasonló központ található már a világban. Imádkozunk ezekért a projektekért, hogy kapcsolatokon keresztül, sokan segítséget kaphassanak. Globál missziós támogatásod által, emberek élete változik meg! 2018-ban missziós adományainkkal támogattuk ezt a befolyási központot Trinidad városában.

Még az Úr sok más helyen is tudna munkálkodni a befolyási központokon keresztül.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

29 – július 20

Istennek szentelt élet

Egy misszionárius kérte gyülekezetének tagjait, hogy adakozzanak egy új gyülekezeti épületre.

Nem sokkal később, látogatóba ment az egyik legszegényebb családhoz, és nem hitte el, amit látott. Az idősebbik fiú maga húzta az ekét a földön és nem az ökör, mint eddig volt.

A misszionárius meglepetten kérdezte, „Hová lett az ökör?” Azt a választ kapta, hogy „Eladtuk, mert így tudtunk csak adni az új istentiszteleti helysége.” A misszionárius nem tudta visszatartani a könnyeit, amikor belegondolt a család hatalmas áldozatába, amit ez jelentett.

2Kor 8-ban, Pál bemutatja a Macedóniai gyülekezet igaz hűségének példáját, ami egy alapelvet fogalmaz meg. A Macedóniai testvérek nagy szegénységben éltek, és mivel hittek az Úr Jézusban, üldözést is szenvedtek. Mások, hasonló helyzetben önfenntartásra rendezkednek be, de nem így voltak a Macedóniaiak.

A Macedón hűség az alábbi alapelveket fogalmazza meg: Első, az időszakos korlátozottság, nem azonos a lelki korlátokkal. A macedón példa kiválóan mutatja azt a fontos leckét, amit a szegények mutatnak be nekünk az Úr szolgálatában. Mi sokszor azt kérdezzük magunktól: Mivel mi szegények vagyunk, tudunk még valamit adakozni is az Úrnak?

Sokan tapasztalunk anyagi szükségletet, problémát. A macedón testvérek példája elnémítja bennünk az érveket és arra ösztönöz, hogy elismerjük önzésünket és önfenntartó hozzáállásunkat, ami felmentést ad nekünk az adakozásban.

Második, megértették, milyen hatalmas kegyelemben részesített minket Isten, mielőtt még önmagunkat odaadnánk Istennek. Természetünk szerint, mi önzők vagyunk, és nehéz adakoznunk. Szükségünk van személyesen megértenünk Isten kegyelmét Jézusban, azután tudunk mi is adakozni. Amikor megértettük Jézus kereszt áldozatát, ez olyan húrokat penget meg szívünkben, amely elolvasztja önzésünket.

Amikor Krisztus lakik a szívünkben, akkor bánunk helyesen anyagi lehetőségeinkkel. Akkor tudjuk észrevenni, mire van igazán szükségünk.

Ezen a szombaton is helyezzük Istent az első helyre és a magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

30 – július 27

A próféta hangja

H. M. S. Richards, Iowa államban született, 1894 aug 28-án. 17 éves volt, amikor elhatározta, hogy édesapja és nagyapja nyomdokaiba lép, és prédikátor lesz.

Egyik nap, testvére, aki egy szenátornak volt a sofőrje, meghívta egy bemutató napra, amikor valami teljesen új érdekességet mutattak be: egy rádióállomást. A fiatal Richards mindenre alaposan odafigyelt és azon kezdett álmodozni, hogy ezt a technológiát fogja használni az evangélium prédikálásához.

1919-ben, amikor tanulmányaival végzett, sátrakban prédikálva kezdte karrierjét. Annak érdekében, hogy nagyobb hallgatóságot érjen el, olyan városokban kezdett prédikálni, ahol volt rádióállomás, és fizetett a rövid reklámokért, amelyekben a hallgatóságot hívta az előadásokra.

1929 október 19-én a Los Angelesi KNX rádióállomáson egy 15 perces prófétai gondolatot fogalmazott meg. 1937-ben Don Lee, egy rádióállomás tulajdonosa, bejegyeztet, hogy egy evangélikai sorozatot tartson. Így született meg a „The Voice of Prophecy” program.

Ahogy a rádióhullámok egyre több otthonba beléptek, kialakult a bibliatanulmányok párhuzamos programja is a hallgatók részére. Amikor érkeztek a válaszlevelek, szükség lett egy helyre, ahol megszervezték a postamunkát. Nem volt sok választásuk akkor, felújítottak először egy tyúkólat, ami az irodájuk lett.

Richards kezdeményezésének hamar híre ment. Ma már, a világon 160 média központunk van, aminek segítségével igen sokan megtértek. A Szentlélek segítségével, ez a munka hatalmassá nőtt, ennek segítségével az evangélium az egész világra eljut.

Tizedeink és adományaink segítségével, mi is részesei vagyunk ennek a hatalmas munkának. Ellen G. White így fogalmaz: „Mindazok, akik Isten fiainak és leányainak tudják magukat és tudatosan vállalják Isten és embertársaik felé kötelezettségeiket tizedeikkel és adományaikkal, akkor bőségesen támogatják világszerte Isten munkáját.” (The Review and Herald, May 16, 1893).

Fogadd meg Isten előtt, hogy kereseted egy részével támogatom ezt a világszéles munkát.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

31 – augusztus 03

Otthon és mégis távol

Elwin Winthrop Snyder /Sznaider/, 1865 február 26-án született az Egyesült Államokban. 18 éves volt, amikor elhívást kapott a könyvevangélista munkába, és komoly sikereket ért el benne.

Így lett belőle a Pennsylvania-i terület Könyvevangélista osztályának vezetője. Vezetői adottságaira felfigyelt az Adventista Egyház Külföldi Missziójának bizottsága is.

Majd 1891 júniusban felkérték, hogy kezdje el Dél-Amerikában a könyvmisszió munkáját. Snyder /Sznaider/ akkor volt 26 éves. Segítőnek két másik nőtlen fiatalembert választott erre a munkára, a 32 éves A. B. Stauffert, és a 26 éves Claire Nowlant. Így hárman lettek Dél-Amerika több országában egyházunk jelenlétének megalapozói. Sneyder /Sznaider/ az egyik misszióterület titkári feladatát is megkapta.

1901-ben, Sneyder már Paraguayban hirdeti az üzenetünket.

Abban az időben csak négy szombatünneplő volt az országban. Sneyder feleségével, Jane Ketrannel /Ketrin/ dolgozott Paraguayban és hat hónapot töltöttek ott, bátorítva a kevés szombatünneplőt, és evangélizálásokon hirdetve a Biblia tanításait. Egyik beszámolójában boldogan írja, hogy megkereszteltek öt új embert.

Sneyder 14 évet dolgozott Dél-Amerikában amíg egészsége meg nem gyengült. Ezután már nem gyógyult fel és 54 évesen a bátorság lelkületét hagyta maga után örökségül. Hitben halt meg, vallva, hogy ezen a földön csak vándorok vagyunk. Ma, meglepődve látná, hogy Dél-Amerikában 2.6 millió adventista lépett a nyomukba és képviselik az evangélium üzenetét. Több mint 2 000 főállású könyvevangélista dolgozik, és kb. 10 000 diák tanulja a könyvevangélista munkát. Kezdetben külföldiek végezték ezt a munkát, mint Snyder is, akik elhagyták otthonukat és egész életükben az evangéliumot hirdették.

Napjainkban, nekünk kell megtennünk azt, amit csak lehet, hogy misszionáriusok legyünk vagy segítsünk másokat, hogy menjenek a misszió munkájába valahol a világban, hálát adva, hogy eleink ezt megtették.

Ha már eldöntötted, hogy kereseted hány százalékát adod be adományként, akkor ezzel a rendszeres adománnyal ezt a munkát támogatod havonként, gyülekezetekben, országokban és nemzetközileg.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

32 – augusztus 10

Pénzügyi szabadság

A gazdag uralkodik a szegényeken, és aki kölcsönt vesz, szolgája a kölcsönadónak, mondja Salamon, /Pb 22:7/. Lehet, hogy ez keményen hangzik, de vitathatatlan igazságot mond ki. Isten sok vezérfonalat fogalmaz meg pénzügyi szabadságunk tekintetét illetően.

Nem árt újból átgondolni, hogyan osszuk be a pénzünket a tized és adományok elrendezése után. Ha ezt nem fegyelmezetten tesszük, akkor hamar elkölthetjük az összes pénzünket és nem marad arra, amire még szükségünk volna. Amennyiben anyagi szabadságot szeretnél, akkor három egyszerű lépést el kell sajátítanod.

Első, az önfegyelem. Vizsgáld meg Jézus szempontjait, hiszen tulajdonképpen Ő az igazi tulajdonos. Tartsd észben, hogy az Ő vezetése alatt dolgozol, sáfára vagy, és nem tulajdonos vagy. Figyelembe veszem szempontjait, ha ezt vagy azt megvásárlom?

Isten vezetésére figyelve a rossz szokások megváltoztathatóak.

Második, vezess havi költségvetést. Jegyezd fel a bevételedet, és írd fel kategóriánként kiadásaidat. Istennek ígéretei vannak arra nézve, hogy ha Őt állítod a kiadásaid élére, a tizeded és adományaid tekintetében.

Mivel előre nem látott kiadások gyakran fordulnak elő, okosnak látszik, ha a megtakarítást helyezzük a második, fontos helyre. Miután Istent helyezted az első helyre, tegyél legalább 10%-ot a sürgős esetek költségvetésébe. Ha nem te mondd meg a pénzednek hova kerüljön, állandóan azt fogod kérdezni, mire ment el a pénz.

Tehát, minden kiadásodat imádságos szívvel gondold át. Ne a pillanat döntsön helyetted.

Harmadik, legyél elszámoltatható a költségvetésedben.

Sokkal jobb azoknak, akik ketten vannak, mint annak, aki egymaga, mert jó jutalmuk van munkájukból. Mert ha el is esnek, az egyik ember fölemeli társát. De jaj az egyedül lévőknek, mert ha elesik, nincs, aki fölemelje! /Eccles 4:9-10/ Ha van, aki szemmel tudja kísérni kiadásaidat, sokkal figyelmesebb maradsz napi kiadásaidat illetően.

Tizeded visszaadásakor és adományod beadásakor, kérd az Urat, hogy vezessen pénzügyeid döntéseiben.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk szempontjait egy kicsit hátrébb.

33 – augusztus 17

Isten ügyéért tegyék meg mindent

Battle Creekben, Michigan államban, 1863 májusának egy szombatján, az egyik sátorösszejövételre elment egy család is, ahol Ellen White is jelen volt.

Erről a családról Ellen néhány héttel korábban egy látomást látott. Azt látta ebben a látomásban, hogy a család komolyan kutatta az igazságot. Azt is látta, hogy a család néhány tagja bátran képviselné Isten ügyét.

Maud /Mód/ Sizzly Boyd a család lánygyermeké volt. 16 évesen már az egyház kiadójánál dolgozott, szerkesztőként. Miután megismerkedett néhány úttörőnkkal, erős vágyat érzett, hogy teljes erővel Isten ügyében dolgozhasson.

Egy délután, ima közben, határozott hangot hallott, amely azt kérdezte, - kész vagy bármilyen feladatra az Úrért? E miatt, határozottan azt gondolta, hogy az Isten fel fogja kérni valamire, amit majd ő nem vállal el. Amikor letérdelve imádkozott, azt érezte, hogy tényleg nem áll készen, mint ahogy azt korábban gondolta.

Úgy tűnt neki, hogy tényleg nem tudná kimondani, hogy „Igen Uram, megteszem, amit csak kérsz.”

Maude /Mód/ imádkozott és sírt, de nem tudott megszabadulni a kudarc gondolatától. Végül, úgy éjfél felé kitudta mondani, hogy Uram Jézus, szeretlek, igen, megteszem. De nem tudom magamtól teljesen átadni önmagam neked. Drága Jézus, tedd ezt meg értem. Abban a pillanatban békességet érzett szívében.

Akkor reggel, levelet kapott a Generál Konferenciától, hogy utazzon el Svájcba, segítse J. N. Andrews testvér kiadói munkáját Bazelben.

Biztos volt benne, hogy nem vállalta volna el ezt a hívást, ha az Úr angyala nem látogatja meg akkor éjjel.

1887-ben Maude /Mód/ tagja volt annak az első misszionárius csoportnak, amelyet az egyház küldött Afrikába, majd több más helyre is, mint Anglia és Ausztrália. Lehet, hogy Isten most téged hív arra, hogy add át magad teljesen az Ő szolgálatára? Tudnál úgy válaszolni, mint Maud /Mód/?

Emlékezz arra, hogy határtalan annak lehetősége, ha valaki önmagát félre állítja, és helyt ad annak, hogy a Szentlélek szívében, életében munkálkodhasson, teljesen odaszentelt életet élhessen.

Tizeded visszaadásakor és adományod beadásakor, kérd az Urat, hogy teljesen átadhasd magad Istennek, mint ahogy azt Maud /Mód/ tette.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

34 – augusztus 24

Nem félt ismeretlen vizeken vitorlázni

Képzeld el, hogy minden nap az óceánon hajókázol és naponként új élmények várnak rád. Joseph Bates álma is ez volt. Akkor még repülőket nem voltak, és úgy nőtt fel, hogy szobája ablakából a bálnavadász hajókat leste, amint indultak és érkeztek a kikötőbe. Úgy nőtt fel New Bedford, Massachusetts kikötőjében, hogy képzeletében ezekben a hajókban utazott. Szülei szerették volna erről az álmáról lebeszélni, így elküldték fiatalon egy rövid hajóútra.

Nem hagyott alább a lelkesedése, hanem inkább fellángolt. A következő 21 évet, Bates a tengernek szentelte.

Idővel elhatározta, hogy félre tesz 10 000USD, ami egy hatalmas összeg volt abban az időben, és vesz egy saját hajót.

Sikerült neki és vett is egyet. Azonban, ez a hajó más volt, mint a többi. Nem lehetett alkoholt fogyasztani, vagy dohányt szívni, de még közönséges beszédet sem engedett meg a hajón.

Egyik útja során megtalálta a felesége által becsomagolt Bibliát. Ahogy olvasgatta, megragadta Jézus szeretete.

Nem sok idő múlva, felismerte a szombat gondolatát is. Majd keresni kezdte az adventistákat, akik azt meg is tartották.

Később, 1846 augusztusában Bates kiadott egy 48 oldalas írást, a negyedik parancsolattal kapcsolatban. Miután a tengerről nyugdíjba vonult, teljes erejével és vagyonával hirdette Jézus közeli eljövételét és a bibliai szombatot. Így lett Bates kapitány az adventisták úttörőcsapatának egyik oszlopává és hagyott nekünk hatalmas örökséget. További életét Isten ügyének szentelte.

Isten mindannyiunkat arra kér, hogy merjünk bátrabban gondviselésére támaszkodni. Őrködjünk a Jézussal kötött szövetségünkre. Őrizzük szívünkben a nekünk adott ígéreteit, és ez erősítsen minket hitünkben.

Döntsük el szívünkben, hogy adományainkra fizetésünk mennyi százalékát fordítjuk. Figyeljük mindennapjainkban Jézus imáinkra adott válaszait.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

35 – augusztus 31

Újrakezdés

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk? Én azt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem!” (Isaiah 6:8).

Az ifjabb Wilhelm Stein /Stain/ egy német bevándorlónak volt a fia. Braziliában, Campinas /Kempínasz/ városában született 1871 november 13-án. 17 évesen már nagyon ígéretes fiatalember volt, jól tanult, ígéretes karrier előtt állt a Krahenbühl, kohászati vállalatnál, a Brazil Piracicaba /Perácsikaba/ városban.

A Krahenbühl, kohászati cég egyik alapítójának leányát vette el feleségül. Az ifjú pár elhatározta, hogy ott helyben maradnak, és ebben a virágzó iparágban fognak dolgozni. Ez a fejlődő vidék magához vonzotta az adventista könyvevangélistákat is, mint A. B. Stauffer-t és Albert Bachmeyer-t is, hogy német nyelvű adventista könyveket árusítsanak. Így jutott el a Nagy küzdelem című könyv Stein kezébe is, amit nagy érdeklődéssel olvasott.

Az ifjabb Wilhelm Stein elfogadta a könyvben olvasott igazságot. Így élete egy új mintát kezdett követni a szombat megünneplésével. 1895-ben, Frank Westphal lelkész frissen érkezett az Egyesült Államokból, mint a Dél-Amerikai munka vezetője. Hallott Stein döntéséről és meglátogatta őt. A beszélgetések során, Westphal meggyőződött arról, hogy Stein rendelkezik a szükséges alapokkal a hit területén és 1895 márciusában megkeresztelte őt. Így lett Stein az első Brazil megkeresztelt adventista.

Felesége még bibliaórákat vett és a következő évben keresztelkedett meg. Stein teljes egészében elfogadta az adventista bibliaértelmezést. Amikor az egyház elhívta őt a szolgálatra, feleségével mindent eladtak, és amit a szolgálat megkövetelt, azt tették.

Végül, a Stein házaspár Curitiba /Kuritiba/ városában telepedett le, tanítóként, az első adventista iskolában. Majd átköltöztek Santa Catarina városába, hogy egy újabb adventista iskolát nyissanak.

Stein lett a szerkesztője az első portugál nyelvű magazinnak, O Arauto da Verdade /O Aratu da Verdade/ (Az igazság hírnöke) néven.

Stein házaspár virágzó munkát folytatott Isten művében. Hála legyen azért, hogy mindent készek voltak hittel újra kezdeni Isten vezetésével.

Lehet, hogy az Úr téged is hív, hogy hagyjál mindent hátra és szolgálj őt. Ellen G. White azt írja: „Nem mindenki kap elhívást arra, hogy idegen földön szolgáljon, de mindenki tud ezért a szolgálatért imádkozni és adományaival támogatni ezt a missziómunkát.” (Testimonies for the Church, vol. 6, p. 29).

Ezt tesszük minden szombaton adományainkkal, támogatjuk a más országokban folyó munkát is. Így sok ember életén segítünk és találkozhatunk velük az Újvilágon, az örökkévalóságban.

Kérd az Urat, hogy legyél ma is eszköz az Ő kezében, még akkor is, ha nem kaptál hívást egy másik földrészen lévő munkába.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

36 – szeptember 7

Reménység Hanoi városnak

2018-ban egy Dél-Afrikai adventistát, Jany Beckert, felkérték, hogy menjen el Hanoi-ba, Vietnám fővárosába. Megbízták, hogy 2 millió USD-ért, valósítsa meg az első adventista „Befolyási központ” tervét, Hanoi városának szívében.

A telek árak ennél a keretpénznél sokkal magasabbak voltak, legalább 3.4 millió USD. Jany meglepődve tapasztalta, hogy egy elképesztően nagylelkű ajánlatot kapott, egy kiváló helyen álló, hét emelet magas új épületre, 1.8 millió USD-ért.

A többi már történelem. 2018 május 22-én meg is nyitották a Befolyási központot a közösség számára. „Isten rendkívül látványosan mutatta meg magát, sokkal többet kaptunk tőle, mint amennyit kértünk” – mondta Jany.

Hanoi városának 9 millió lakosa van, de csak relatíve kevés adventista van a városban. A befolyási központnak a „Bátor vállalkozás” megfelelő nevet adták. Olyan programokat ajánl, amelyen keresztül embereket lehet megszólítani Krisztus szeretetével.

A központi épület könyvtára, és az angol nyelviskola, különböző közösségi lehetőségeket kínál fel felnőtteknek, valamint a gyermek oktatását is megcélozza.

Található itt főzőiskola és futó klub is, ahol minden vasárnap reggel foglalkozást tartanak.

A Hanoi-i Hetednapi Adventista gyülekezet is ebben az épületben kapott helyet. Remek kapcsolatok alakultak ki az emberek között, sőt még a kormányzati emberekkel is. A Vietnámi Vallási Szervezet Bizottságával is komoly kapcsolat alakult ki. A szervezet 28 tagjának tanítunk angol nyelvet – említette az intézmény igazgatója, Tunnel testvér.

Még a gyülekezetben is kialakultak a nyelvi csoportok. Ez mutatja, hogyan munkálkodik az Úr. Az Úr csodákat képes végrehajtani. Kíváncsian figyeljük a folytatást, mit munkál Isten rajtunk keresztül.

Ez a történet nagyszerűen bemutatja, hogyan használjuk az u.n. „Rendkívüli lehetőségek” alapot, amire testvéreink adakoznak.

Ez az alap ad lehetőséget a Generál Konferenciának, hogy azonnal tudjon lépni, ha valahol a világban sürgős igény lép fel.

De, hogyan lehet adakoznunk a „Rendkívüli lehetőségek” alapra?

Két lehetőség is van, ha erre az alapra akarunk adakozni. Vagy a tizedborítékunk egy üres sorára ráírjuk, hogy „Rendkívüli lehetőségek alap”, és beírjuk az erre az alapra szánt összegünket, majd betesszük ezt az összeget is a borítékba. Így is tudjuk támogatni ezeket a rendkívüli projekteket, amelyek a világban felmerülnek. Ez talán a legegyszerűbb lehetőség jelenleg, hogy ezeket a feladatokat támogassuk.

De az interneten is van lehetőségünk adakozni, ha beírjuk a keresőbe, hogy AdventistMission.org/donate és a keresőbe ott is beírjuk unusual opportunities fund kifejezést.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

37 – szeptember 14

Restaurált kép

Korábban, az egyik művészeti múzeum gondnoka, talált egy töredezett, piszkos képet egy félreeső raktárszobában. Mielőtt a múzeum igazgatója kidobta volna, elhatározta, hogy alaposan meg kell vizsgálni ezt a képet. Nem voltak biztosak a kép értékében, de az igazgató odaadta egy restaurátornak.

A restaurátor olyan nagyszerű munkát végzett, hogy a korábbi restaurátorok nem akarták elhinni, hogy ugyan arról a képről van szó, amit ők is korábban vizsgáltak.

A titok végül is feltárult, az aláírásból kiderült, hogy a festőművész, a restaurátor édesapja volt.

Isten mesteri teremtményei vagyunk, de mivel az ember inkább Sátánt választotta, ezért a bűn eltorzította a jellemünket. Így viszont Isten elküldte Jézust, a legtökéletesebb művészt, aki helyreállította a Teremtő képmását bennünk.

Ez az összefoglalása annak a tanításnak, amit a Biblia beszél el nekünk a sáfársággal kapcsolatban. Istenhez tartozunk, teremtés és megváltás által. Csak akkor lehetünk boldogok, ha betöltjük Isten céljait.

Ahogy étkezünk, iszunk, öltözködünk, másokkal kapcsolatban vagyunk, kiválasztjuk élettársunkat, végezzük a feladatunkat, kezeljük pénzügyeinket, mindezek arról tanúskodnak, kit tisztelünk – Istent vagy Sátánt?!

Az előbb felsorolt tevékenységeink mindegyikén keresztül arról teszünk bizonyosságot, hogy Istent választottuk-e Teremtőnknek és Megváltónknak, és magunkat az ő uralma alá rendeltük-e?

Van egy büntermészetes ellenkezés bennünk, hogy magatartásunkban, viselkedésünkben és tetteinkben ne Isten útját válasszuk, hanem inkább a magunk kívánságai felé induljunk el. Ez az állapotunk mutat rá bűnös voltunkra, hogy nem tudunk könnyen kompatibilitásban élni a mennellyel. Ez mutatja meg, hogy komoly szükségünk van Jézus, életünket átalakító hatalmára.

Ha Istennek tizedet fizetünk, az nem annak eszköze, hogy önzésünket magunk mögött hagyjuk, hanem csak megmutatja azt.

Jézusnak van hatalma a Szentlélek által, hogy új szívet teremtsen bennünk, amely alázatos, nagylelkű és kész Istennel összhangba kerülni.

Ellen G. White azt írja: „Az állandó, önmegtágadó jóindulat az Isten gyógyszere a bűn önzésének torzítása és mohósága ellen.”

/Testimonies for the Church, v. 3. p. 548./

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

38 – szeptember 21

Teljesen a Tied vagyok, Uram

Miután elfogadtam Jézust, mint Megváltómat, Szabadítómat és Uramat, szívem imádsága az, hogy: Teljesen a Tied vagyok Uram, megváltottad életemet, és mind, ami vagyok, és ami reménységem szerint leszek, az a tied.

„Segíts, hogy elsajátítsam, azt jelenti, ne tékozzoljam el balgán, ne merüljek bele a büszkeségbe, hanem használjam Isten nevének dicsőítésére.” /CS p. 46./

Ez az imádság, segít három fontos dolgot megértenem, az Istennel való kapcsolatomban.

Az első, Istenhez tartozom, nem a magamé vagyok. Teljesen a Tied vagyok Uram, és mind, ami vagyok, és ami reménységem szerint leszek, az a tied, nem az enyém. Hasonlóképpen, minden, amim van és amim lesz az a tied, nem az enyém.

Ennek megértése elvezet a teljes átadáshoz. Ez a lényege az Istennel való szövetségünknek.

A második, amit ez az imádság segít megértenem, hogy Isten a Megváltóm, aki lefizette a váltságot az életemért. Ahogy az imában említettük, „megváltottad életemet”.

Miután megérettem, mit tett Isten értem, nem lehet, hogy rólam szóljon a szolgálatom, vagy hogy enyém legyen az elismerés. Az ilyesmi, a megtéretlen szívből származik. Tehát, nem azért szolgálok, vagy adok valamit valakinek, hogy elismerést kapjak érte, tapsot, vagy támogatást.

Mindent Istenért teszek, és vele. Azért a megváltásért cserébe, hogy engem megváltott.

A harmadik, amit ez az imádság segít megértenem, hogy amilyen eszközöket használok ebben a szolgálatban, azt az Ő neve dicsőítésére használom. Nem azért, hogy a magam büszkesége emelkedjen ki, hanem az Isten neve ragyogjon.

Ha meggondolatlanul, a magam hiúságára használom eszközeimet, akkor úgy viselkedem, mintha tulajdonos lennék. Aki, Isten helyett, elfoglalom életem trónján a helyemet.

A Biblia azt mondja, hogy én mindössze sáfár vagyok! Igazgatója, vagy menedzsere annak, ami az Istené.

A mai kultúra egyenlőséget tesz a boldogság és a gazdagság között. Azt sugallja, hogy a magunk dicsőségére dolgozzunk.

A Biblia üzenete a mai időkre, az hogy: Féljed Istent és neki adj dicsőséget, mert az ítéletének órája eljött. És imád azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait. /Rev. 14:7/

A ma kérdése az: Bizom-e eléggé Istenben, hogy mind, ami az enyém, és ami vagyok, afelett Isten uralkodjon, és hogy egyedül csak az Ő dicsőségére éljek?

Imádságom az legyen, hogy: Teljesen a Tied vagyok Uram.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

39 – szeptember 28

Két testvér, két áldozat

Káin és Ábel az Istenben hívők két csoportját jelképezi egészen a bűn történelmének végezetéig. A két gyermek szüleitől tanulta meg, hogy a megöletett Bárány, Krisztust jelképezi, aki Isten eszköze lesz az emberiség megváltásában.

Azt is megtanulták, hogy a hitüket is kifejezhetik az eljövendő Megváltóban, amikor az áldozatot bemutatják, ahogy azt Isten magyarázta el.

Azonban a két fiú, ellenkezésképpen értelmezte a tanultakat.

Ábel igazságot és kegyelmet látott abban, hogy Isten kimozdította szüleit az Éden kertjéből a bűneset után. Annak ellenére, hogy a halál ítéletét is hallotta, viszont arra gondolt, kikerültek ugyan a kertből, de a Megváltó ígérését is meghallotta.

Azonban, ettől eltérően értelmezte Káin saját helyzetét. Miért volt Isten olyan kíméletlen és szigorú, hogy egy kis hiba miatt, kitette Édenből a családját. Hitte, hogy ő másképpen kezelte volna szülei hibáját. Vajon ez az Istenbe vetett bizalmatlanság vezette őt ahhoz, hogy haragot érezzen Isten iránt és fellázadjon ellene?

Lázadó lelkülete mutatkozott meg, amikor a saját elgondolása szerint vitte áldozatát az Úrnak, és nem az Úr útmutatása szerint. Ahelyett, hogy nyájából egy elsőszülöttet vitt volna az Úrnak, ami Krisztust jelképezte volna a bűnösökért, azt hozott, amit úgy gondolta, tisztább és jobb áldozat lenne, elkerülve azt a visszataszító véráldozatot.

Ezzel, nem akarta elismerni magát bűnösnek, mint akinek szüksége van a Megváltó halálára. Azt sem akarta figyelembe venni, hogy Isten elsődleges szempontja, hogy az áldozat, az áldozat tevőt szándékozik megtisztítani.

Ennek megfelelően, Isten nem vette tisztelettel Káintól áldozatát. Hanem azt olvassuk a Bibliában, hogy „az Úr rátekintett Ábelre és az ő ajándékára.” Gen 4:4.

A tűz, ami felszállt az oltárról, azt jelezte Isten részéről, hogy elfogadtalak, megbocsájtottam neked.

Ez a történet azt tanítja, hogy Isten azt az áldozatot fogadja el, aki életében elismeri az ő fennhatóságát. Az áldozat tehát egy önkéntes, természetes istentisztelet, amely kifejezi a hálát és hűséget Isten felé.

Azok, akik átadták magukat Istennek, azoknak nincsen szükségük újbóli felhívásra vagy emlékeztetőre, hogy áldozattal forduljanak Istenhez.

Hanem minden alkalommal, amikor Istentől áldásban részesednek, azt érzik, hogy Istent helyezik az első helyre és magukat egy kicsit hátrébb.

40 – október 5

Tanítsunk bölcsen – Gyermek sáfársági nevelése

A Biblia azt írja: „Tanítsd a gyermeket, mely úton járjon: még ha megöregszik, akkor sem távolodik el attól.” (Proverbs 22:6).

Ellen G. White ezt emeli ki, „Az Úr úgy rendelte, hogy a családban történjen leginkább a nevelés. Az otthonban kezdődik a gyermek nevelése. ... A szülők az oktatók, ők vezetik az élet útján.” (The Adventist Home, p. 182). Tehát, hogyan tanítjuk meg a sáfársági értékeket?

A sáfárság valaki más tulajdonának a kezelése. A Biblia azt tanítja, hogy Isten, a Teremtő és minden dolog tulajdonosa, mindenkit avval bíz meg, hogy születésüinktől fogva kezeljük áldásait.

Sáfárságban az első dolog, hogy saját testünkkel úgy tanuljunk meg bánni, ahogy azt a Tulajdonos—Isten írta elő. Testünk által vagy áldására leszünk az embereknek, vagy nem.

Pál azt tanítja, „Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt.” 2Corinthians 5:10 (NIV).

Majd hozzáteszi, „Tehát akár esztek, akár isztok, akármit cselekedtek, mindent Isten dicsőségére tegyetek.” (1Corinthians 10:31).

Szülők, gyermekeiket tanítják és megmutatják nekik annak értelmét, milyen az értelmes egészségszemlélet.

Gyermekeknek meg kell tanulniuk, hogyan viszonyuljanak környezetükhöz, az emberekhez, a természethez és egyéb forrásokhoz. Ha értékeli a természetet, könnyebben fogják tisztelni Teremtőjüket és az Ő szeretetét. Tanítsuk meg őket, hogy kedvesek legyenek az állatokhoz, takarékoskodjanak a vízzel, hogyan kezeljék a hulladékot, hogyan válasszanak környezetbarát energia forrásokat.

Tanítsuk meg nekik, a pénzgazdálkodást is, hogyan kövessük ebben is Isten útmutatását.

A 3-5 éves gyerekeknek, nagyon egyszerű dolgokat magyarázzunk el, pl.: felismerni pénzürméket, papírpénzeket, a takarékoskosságot egyszerű nyelvezettel.

A 6-11 éveseknek: Adjunk nekik havi kézpénzt, tanítsuk meg őket azt kezelni. Tanítsuk meg a tized kiszámítását, az adakozás szempontját, százalékát.

A 12-15 éveseknek: Emeljük meg a havi kézpénzüket, adjunk feladatokat, ami a függetlenedés felé tereli őket. A bevétel-kiadás szempontjai felé vezessük őket, kezdjük adni nekik szabadságot a vásárlásban.

16 éves kor felett: Teljes oktatásban részesítsük őket. Mutasd meg nekik a családi költségvetésedet, tized rendszeredet, adakozásodat, megtakarításod formáit.

Tudod, hogy amit teszel, az hangosabb annál, mint amit mondasz. Miközben tanítjuk gyermekeinket, helyezük előre Istent és magunkat egy kicsit hátrébb.

41 – október 12

Pachomius (Pakómiusz): A jószívűség nyerte meg

Pachomius (Pakómiusz) Kr. u. 292-ben született Théba, azaz Luxor városában Egyiptomban, egy pogány családba. Akarata ellenére néhány társával együtt besorozták a római hadseregbe, és mivel nem vettek részt a harcban, bebörtönözték őket. Éhség alakult ki, sok bebörtönzött éhen halt, de Pachomius (Pakómiusz) és társai titokban a rácsokon keresztül ételmet kaptak néhány jóttevőtől.

Pachomius (Pakómiusz) megtudta, hogy a jótevői egy Galileai, Jézus Krisztus követői. Miután kiszabadult, megkereste a keresztényeket, hogy megtudja, kik azok, akik Jézus áldozatáról, szeretetéről és haláláról tanítanak. Kr. u. 314-ben meg is keresztelkedett és a kereszténység befolyásos alakjává lett. A jószívűség mentette őt meg!

Az első században a kereszténység arról volt ismert, hogy jószívvel fordultak mások felé, noha nem ismerték el őket, és nem is voltak gazdagok. Sok követőjük lett, beszéltek a feltámadt Krisztusról és jószívvel segítettek mindenkit.

Azokat hívhatjuk keresztényeknek, akik, mint Krisztus, mások áldására élnek. Akik Krisztus jellemét követik, másokat szolgálnak, hitet ébresztenek másokban, és megtapasztalják Isten értük végzett csodáit is. Nem aggódnak a jövőjük miatt, mert tudják, Jézus törődik velük. Az ilyenek, kincsek Isten szemében.

Jézus azt mondja, „Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő életét énérttem, megtalálja azt.” Matthew 16:25. Szeretnéd megtartani az életedet? Add át magadat, családot, mindenedet, amivel rendelkezel Isten szolgálatára és mentsél másokat.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy picit hátrébb.

Tized felhasználása – a hűség alapelve

Van, aki azt kérdezi, „Ha a tizedet szent dolgokra kell használni, használhatjuk-e jótékonyásra, keresztyén oktatásra, a nekem kedves lelkész támogatására, szolgálatra, gyülekezeti épületre, renoválásra?”

A tized rendszere nem egyházi találmány, hanem Isten rendelkezett arról, a Bibliában olvasunk róla. Ha hűségesek akarunk lenni hozzá, Isten elgondolását követve kell azzal éljünk.

4Mózes 18:21-ben ezt olvassuk, „De ímé, Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izraelben. Szolgálatukért való osztályrész ez, amellyel a gyülekezet sátrának szolgálatát végzik.” A tized kizárólag a Léviták maradéktalan szolgálatának fenntartására van, akik magukat Isten törvényének szolgálatára adják, és az emberek vallásos oktatására.

A tizedfizetés ősi gyakorlat, ami megelőzi a lévitákat vagy a zsidóságot. Jákób is tizedet adott (Genesis 28:22), és a nagyapja is, Ábrahám. Amikor Ábrahám győzedelmesen visszatért a harcból, nem arra használta a tizedet, hogy Lótot vagy másokat segítsen. Melkisédeknek adta teljes tizedét (Genesis 14:20), aki nem Lévitá volt és még csak nem is Izraeli, hanem elismerten „a Magasságos Isten papja volt”. Genesis 14:18.

A lévita időkben nem közvetlen a Lévitáknak adták a tizedet. A Tárházba vitték be azt (Malachi 3:10), és innen osztották el egyenlő mértékben azt a Léviták között (2Chronicles 31:11-18). A Hetednap Adventista Egyház ezt az alapelvet követi, biztosítva, hogy a lelkészek egyenlő arányban részesedjenek belőle, függetlenül milyen létszámú a gyülekezetük.

Pál megerősíti ezt a korábbi gyakorlatot az Újszövetségi időkre nézve. Erre utal, amikor kifejti, „Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatokat végzik, a szent helyről táplálkoznak, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárról részesednek? Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.” (1Corinthians 9:13, 14).

Ellen G. White megerősíti ugyan ezt az elvet, „Egyértelmű, határozott üzenetet kaptam közösségünk részére. Azt a parancsot kaptam, hogy mondjam el, hibát követnek el, akik a tizedet egyéb célokra használják, még ha jónak is látszanak azok, de nem azok, amire az Úr rendelte, hogy a tizedet használni kell. Azok, akik így használják fel a tizedet, eltérnek az Úr szándékától. Isten meg fogja ítélni az ilyet.” (Testimonies for the Church, vol. 9, p, 248)

Ez nem jelenti azt, hogy figyelmen kívül kellene hagynunk azokat, akik szükségben vannak, vagy nem kellene támogatnunk a keresztyén oktatást, vagy befektetnünk gyülekezetek építésébe, renoválásba. Ezeket adakozásból fedezzük, soha sem tizedből. A tizedet, ami az Úr, Isten rendelkezése alapján használjuk, ne a mi szándékaink szerint. Isten és az Ő szava világos e tekintetben, és akinek fontos az igazság, és keresi Isten kedvét, nem a sajátját, az tudja mit kell tennie.

Amikor visszaadjuk tizedeinket, beadjuk adományainkat, helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

Isten kezében minden értékes

Robert LeTourneau (LeTurnou) Richford, Vermont-ban született 1888-ban. Hívó szülők gyermekeként, már korai éveiben hallott az evangéliumról. Először elutasította az igazságot, de a szülők imában kérték az Úr segítségét és 16 éves korában megkeresztelkedett.

Fiatalon már több olyan gépet feltalált, amelyekkel a földet mozgatták, és ennek következtében komoly vagyont tett szert. Mintegy 300 szabadalmat nyújtott be földmozgató gépezetből, eszközökből.

30 évesen nagy csapás érte, idősebb fiát elveszítette. Ennek következtében újra átgondolta élete céljait. Attól félt, hogy a gépek iránti szeretete beárnyékolja Isten iránti elkötelezettségét, és feleségével, Evelyn Petersonnal elhatározták, hogy anyagi erőforrásaikkal az evangélium hirdetését fogják támogatni.

LeTourneau (LeTurnou) helyzetére sokan felfigyeltek, amikor is egy radikális elhatározásra jutottak. Keresetük 90%-t adják be tizedként és a megmaradt 10%-ból tartják fenn magukat. Mások úgy hívták őt, hogy az „Isten üzletembere” és egy alkalommal valaki meg is kérdezte őt, „Mr. LeTourneau (LeTurnou), igaz a hír, hogy 90% tizedet fizet?” Azt válaszolta, „Nem ez így nem igaz, én nem adok semmit Istennek. Minden az Övé. Én 10%-ot tartok meg abból, ami az Övé!”

Ez a történet csak azt szemlélteti, hogy Isten, az adakozó, Ő az, aki igazán nagylelkű. Hogyan lehetünk mi nagylelkűek, ha Övé minden? Isten szeretetéből mindent nekünk ad, és azt várja el, hogy neve dicsőségére használjunk mindent. Lehet, hogy nem tudod személyesen országodban az éhséget megszüntetni, de közeledben, ha valaki éhezik, annak tudsz enni adni. Lehet, hogy nem tudod az egész országban mindenkihez elvinni az evangéliumot, de a szomszédodnak tudsz erről beszélni. Nem a képességek hiánya akadályoz minket, hanem az, hogy készen álljunk a feladatra.

Gondold végi, mit tud tenni Isten egy kicsiny dolgokkal, mint Dávid parittyája, vagy néhány kenyérrel és hallal, vagy akár az özvegy kevés olajával. Kevés dolog Isten kezében nagy dolgot eredményezhet.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

44 – november 2

A jellem átalakul

Az, hogy valaki Krisztussal együtt meghaljon a kereszten, az belső döntést jelent. Ha valaki Krisztusban él, akkor Ő hozzá tartozik és jelleme átalakul. Krisztushoz fog hasonlítani.

Meghalni Krisztussal a kereszten, azt jelenti, alávetjük magunkat annak, amit mond nekünk, időnket, egészségünket, befolyásunkat vagy képességeinket illetően. Akkor Jézus, az önzést elveszi szívünkéből, hogy az isteni alapelveknek adjon helyt benne, mint a szeretetnek, kedvességnek vagy nagylelkűségnek.

Isten úgy tervezte el, hogy ezeket a képességeket gyakorolnunk kell, ha azt akarjuk, hogy erősödjenek.

„A jótékonyság rendszerét úgy tervezte el Isten, hogy általa a Teremtőnkhez válhassunk hasonlóvá, jellemünkben jóakaratóak és önzetlenek lehessünk. Majd végül, dicsőséges örökkévalóságának jutalmában is részesedjünk.” *Testimony Treasures, vol. 1, p.552.*

A fenti idézet fontos információkat tartalmaz:

Először is – A Szentlélek munkálja szívünkben a jellem átalakulását. Jellemünket az Isten útmutatásának való kitartó engedelmesség edzi meg.

Képzeld el, hogy egy megterített asztal előtt állunk, és azon néhány vonzó étel nincs összhangban a bibliai egészség szempontjaival. Ha azt választjuk, hogy megmaradunk az egészséges bibliai szempontok mellett, akkor megerősítjük az Istenhez való hűségünket és gyengítjük önzésünket. Ez azt eredményezi, hogy az önzés vagy Isten győzedelmeskedik-e szívünkben.

Az idézet egy másik fontos dolgot fogalmaz meg:

A jótékonyság rendszere magában foglalja a rászoruló megsegítését, a tized visszaadását és az adakozó lelkületet is, amit Isten tervezett el és nem az egyház vezetése.

Harmadik – A jótékonyságot arra adta Isten, hogy nagylelkűek legyünk, jellemünkben önzetlenek, mint Jézus.

Negyedik – Ha egyre inkább Krisztushoz hasonlítunk, akkor az örökkévalóságban angyalaival is együtt lehetünk.

De ugyanakkor, az önzés erősödik meg szívünkben, ha kapunk valamit az Úrtól, és nem osztjuk azt meg a kevésbé szerencsésekkel, és nem adjuk vissza Istennek tizedünket, vagy nem adakozunk a rászorulóknak.

Amennyiben Isten ügyére gondolunk, és másokat is támogatunk, az önzés gyengülni fog szívünkben és jellemünk nemesebbé válik.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

45 – november 9

Orvosi feladatokon túl

Dr. George H. Rue az orvos misszionáriusi feladatokra szentelte életét Szöul-ban Dél-Kóréában.

1929-ben érkezett családjával Soonan-ba, ahol az Adventista Korház elnöki feladatát vette át. Kezdetben ez csak egy nyolc ágyas kis korház volt. A 13. szombatskolai és más adományokból a Generál Konferencia segítségével 1935-re, sikerült ezt egy 138 ágyas korházzá bővíteni. Később, már a fővárosban, Szöulban épült fel a Szöuli Adventista Korház, ami már egy több mint 470 ágyas korház lett.

Dr. Rue fáradhatatlan erőfeszítésére felfigyelt az ország elnöke, Mr. Rhee, aki elhívta személyes orvosának. A későbbiekben, a koreai háború miatt, le kellett álljon a korház működése, viszont Dr. Rue-t elküldték délre, hogy a menekülteknek állítson fel egy új korházat.

A nagyszámú árvát látva, feleségével megalapítottak egy árvaházat. 1954-ben Rhee elnök kitüntette őt a Koreai Köszhársaság Medáljával, ami a nemzet legmagasabb polgári kitüntetése.

Csodával határos módon, a Szöuli Korház a háború végéig épségben megmaradt, pedig igen sok épület romba dőlt. Később hallotta meg Dr. Rue, hogy egy magas Észak Koreai katonatiszt, aki a korház betegei közt volt korábban, megparancsolta katonáinak, hogy az invázió során, ne érje támadás az épületet.

Mind ez Isten közbenjárása volt, válaszul a misszionárius család önfeláldozó szolgálatára, és a missziós adományok megőrzésére. Az adományok igen lényegesek a világban végzett missziós törekvések tekintetében, mivel a helyi adományok nem elegendők az igények fedezésére. Például korház építésére nem lehet tizedet használnunk.

Tehát, milyen célokat fedezhetnek adományaink? Szoktunk adakozni nekünk kedves misszionáriusoknak, szívünkön viselt célokra. Van, aki minden adományát ilyen célokra adja. Ugyanakkor más missziós célok, támogatás nélkül maradnak. Mások, a saját helyi gyülekezetük céladományaira adakoznak, mivel ott vannak jelen, így a más országbeli célok hátrányba kerülnek. Vannak, akik a kiemelten reklámozott célokra szeretnek adakozni. Így amiket nem tudnak reklámozni, például biztonsági okok miatt, azok kimaradnak.

Az Apostolok Cselekedetei 1:8-ban arról olvasunk, hogy egyenlő mértékben gondoljunk a helyi, körzeti és nemzetközi missziós feladatokra is. Ezért, nekünk is így kell megszerveznünk adományaink szétosztását. A Generál Konferencia ezért javasolta 2002-ben az Összevont adakozási elosztási tervet. E szerint a javaslat szerint, a nem céladományként adott adományokat egyenlő mértékben, az alábbiak szerint osszuk szét. Ilyen adományainkat 50-60%-ban, missziós célokra a helyi gyülekezet kapja meg. A megmaradt 40-50% osszuk meg a területi/uniós és nemzetközi missziós célok között.

Mivel sokszor adakozunk nem céladományra, ezért ennek az elosztási tervnek segítségével, biztos lehetsz benne, hogy egyenlő mértékben tudod támogatni az Adventista Egyház helyi,

körzeti és nemzetközi missziós céljait. Abban az esetben, ha valaki szeretne ezen felül adományt adni nemzetközi missziós célokra, akkor keresse fel a képen látható weboldalunkat.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

Amikor kockázatosnak tűnik az istentisztelet

Az istentisztelet néha kényelmetlennek tűnhet, vagy egyenesen kockázatosnak, ha követjük Isten útmutatását, és nem a magunk elgondolása szerint tartjuk meg. Mégis inkább az Ő útmutatását kövessük, és ne a magunk vágyait. Jézus azt mondja, „Mert azért szálltam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.” (János 6:38).

Az izraeliták idejében, egy évben, háromszor kellett megjelenni az Úr előtt minden férfinak istentisztelet céljából. Ez azt jelentette, hogy földjüket hátra kellett hagyniuk, ellenséges és mohó törzsek közepette. Ugyanakkor, az Úr megígérte, hogy „senki sem kívánja meg földedet, amikor évenként háromszor fölmész, hogy a te Urad Istened előtt megjelenj.” (2Mózes 34:23-24).

Lehet, hogy biztonságosabbnak tűnhetett nekik otthon maradni és megvédeni otthonukat? Mi tartotta vissza az ellenséget attól, hogy a védtelen házakra támadjanak és feldúlják azokat tűzzel vagy karddal? Viszont az Úr ígérte a védelmet, mint ahogy most is ígéri áldásait, ha kockáztatjuk, hogy megtartjuk a szombatot és visszaadjuk tizedeinket! Az izraeliek tudták, hogy Isten ígéretei akkor teljeseznek be, ha megvallják bűneiket és követik útmutatását.

Képzeljük el, hogy izraeliek ezrei haladnak a találkozás sátra felé Jeruzsálemben, és azt éneklük menet közben, hogy „Ha az ÚR nem építi a házat, hiába dolgoznak azon építői. Ha az ÚR nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.” (Zsoltárok 127:1).

Az igaz istentiszteletet Isten leírása szerint kell alakítani, még akkor is, ha az nem tűnik biztonságosnak. Néha úgy tűnhet, hogy nem biztonságos hűségesen megtartani a szombatot és adományainkat beadni. De a legnagyobb biztonságban akkor vagyunk, ha Isten kezében tudjuk magunkat, bízunk benne és engedelmessékedünk akaratának.

Életünk minden körülményei közepette, helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

Idegen fogorvos (Sátorkészítők)

Talán már gondoltál arra, hogy „sátorkészítő” legyél?

Egy házaspár a válás folyamatában volt, ki volt tűzve a tárgyalási nap is. A feleség éppen fogorvosnál volt, amikor a rendelőben hallott egy keresztény zenét. Megkérdezte a fogorvost, miről szól az ének. Az orvos röviden elmagyarázta a bűn és a megváltás értelmét.

Ez felkeltette a feleség érdeklődését és szeretett volna erről többet tudni. A fogorvos adott neki egy Bibliát és megszervezett egy találkozót egy lelkésszel. Az első alkalommal arról kérdezett, mit mond a Biblia a válásról. Amikor a lelkész kifejtette, a hölgy haragosan úgy reagált, „Hát ez ma lehetetlen.”

A lelkész azt tanácsolta, hogy olvassa még a Bibliát és imádkozzon a férjéért és a házasságáért. Imádkozásai közben azt tapasztalta, hogy változás ment végbe benne. A tárgyalás előtti este, azt mondta a férjének, hogy már nem is akar elválni. Férje kérdésére azt válaszolta, elfogadta Jézust, mint Megváltóját, és az Ő akarata ellen volna a válás.

Másnap, a bírónak el is mondta, hogy már nem akar elválni. Meglepetésére a férje is azt válaszolta, hogy: „Én sem.”

Férje kíváncsi lett felesége gondolataira, és ő is elkezdte olvasni a Bibliát. Hamarosan a férj is elment a bibliaórákra, és kezdett gyülekezetbe járni. Ő is változást tapasztalt gondolkodásában, és már együtt követik Jézust.

Ez a házasság helyre állt, köszönhető a „sátorkészítő” fogorvosnak, aki felajánlotta munkája közben az evangéliumot. Szakemberek, mint fogorvosok, mérnökök, tanárok, ápolók és mások is, Pál apostolhoz hasonlóan, „sátorkészítőkké” lesznek, amíg foglalkozásuk szerint egy időre elkötelezik magukat, hogy másokat Krisztushoz vezessenek.

Néhány „sátorkészítő” önkéntesen felvállalja, hogy csatlakoznak az Adventista Egyház szervezésében, a 10/40-es ablak területén végzett szolgálatra, ahová az egyház lelkészeinek komoly kihívást jelent vízumot vagy munkavállalási engedélyt szerezni. Adományainkkal szintén ezt a feladatot is támogatjuk, hogy eszközöket tudjunk biztosítani világszélesen ezeknek az elkötelezett „sátorkészítőknél”, a misszió munkában.

Valahol, minden keresztényben benne van ez a „sátorkészítő” lelkület, hogy önkéntesen, lelkek megmentését végezze az Úr elhívásában. Isten felhívása szerint, mi is adjuk vissza tizedeinket és adjuk be adományainkat, hogy ezzel is, Istent helyezzük az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

48 – november 30

Isten a menny és föld tulajdonosa

Mózes első könyvében olvasunk először a tizedről. A 14. fejezetben Abrám találkozik Melkisédekkel, a „Magasságos Isten papjával.”

Mindent visszaszerzett az ellenségeitől. Abrám megkapta Melkisédektől az áldást és tizedet adott neki mindenből” (1Mózes 14:20). Így fejezte ki Abrám Isten felé háláját és hűségét.

Egy lényeges szempontot tanulhatunk meg Abrám és Melkisédek találkozásából, mielőtt még tizedet adott volna.

Először – Áldás előbb van, mint a tizedfizetés. Mielőtt Abrám tizedet fizetett volna Melkisédek megáldotta őt, mondván, „Áldott legyen Abrám a magasságos Istentől” (1Mózes 14:19). Ez azt jelzi, hogy Isten áldása mindig előbb érkezik, mint a tizedfizetés. Nincs tized, az azt megelőző anyagi áldás nélkül, mert tizedünk arra válasz, amit Isten adott nekünk korábban.

Másodszor – Istené minden. Melkisédek úgy beszél Istenről, mint „az ég és föld teremtőjéről” (1Mózes 14:19). Ez arról tanúskodik, hogy Abrám – mint mi mindannyian – nem volt az igazi tulajdonosa annak, amije volt. A tized visszaadása Isten tulajdonjogának elismerése, mind afelett, amivel rendelkezünk. Mi csupán sáfárai vagyunk annak, amit Isten ránk bízott.

Harmadik – Istennek meg van a hatalma, hogy megszabadítson minden bántalmazástól (1Mózes 14:20). Melkisédek emlékeztette Abrámot, hogy a magasságos Isten, adta kezébe ellenségeit (1Mózes 14:20). Abrám győzelme Isten közbelépésének volt köszönhető, nem Abrám vitézségének. Amikor Istent tiszteljük szombatunként és visszaadjuk neki tizedünket és beadjuk adományainkat, akkor elismerjük, hogy Ő adott nekünk képességet a munkához, tőle kaptuk az áldásokat a hónap során.

Mindnyájan, akik a mennyei Isten jóságáról emlékezünk szombatunként és visszahozzuk neki tizedeinket, hűségünket fejezzük ki előtte. Mindazok, akik Istenhez tartozunk, megoszthatjuk Isten jóságát másokkal. Isten túlradóan megáld minket, és mi is ezt továbbadhatjuk másoknak.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

Szorzás alapú gondolkodás

Mihez lehet hasonlítani a matematikai gondolkodásodat? A kivonáshoz vagy a szorzáshoz? Mert az Úr a „szorzáshoz” hasonlítható. Azt mondta sareptai asszonynak: „sem a lisztesvéka nem ürül ki, sem a korsóból nem fogy el az olaj addig, amíg az Úr esőt nem ad a föld színére.” 1Kir 17:14.

A sareptai özvegy, sápadt volt a félelemtől, emberi támogatás, eső és élelem nélkül. Csak egy utolsó kenyérre elegendő lisztje és olaja maradt. Kiment, hogy valamennyi ágat összeszedjen, és így elkészíthesse utolsó ebédjüket. Akkor egy viseltes ruhában lévő utazó szólította meg a kunyhója előtt, és vizet kért tőle. Ahogy megfordult, hogy bemenjen a vízért, Illés próféta még egy kis kenyeret is kért hozzá!

Így válaszolt, „Él az Úr, a te Istened, hogy nincs kenyerem, csak egy marék lisztecském van a vékában, egy kevés olajam a korsóban.” (1Kir 17:12). Gondolkodását a „kivonás” jellemezte, elkészíti a kenyeret, magának és a fiának, elfogyasztják, majd meghalnak! Azonban Istennek másféle terve volt!

Azoknak, akiknek problémás a „szorzás” alapú gondolkodás, az Isten szolgájának válasza érzéketlennek tűnik. Miután bátorította, hogy ne féljen, Illés azt kérte tőle, először neki készítsen pogácsát, és adja azt oda. Majd hozzá tette, Isten ígéretét: a vékában lévő liszt nem fog elfogyni, és a korsóból sem fog kifogyni az olaj, amíg tart a szárazság!

Ehhez hasonló, a mi tizedünk és adakozásunk is, ez egy bizalmi próba. Ragadjuk meg Isten sokszorosító hatalmát. A sareptai özvegy, bízott abban, hogy a próféta szava, az az Isten válasza kétségbeejtő helyzetére. Isten szavát az első helyre tenni, ma is a túlélés stratégiája.

Vajon bízunk-e Istenben, amikor visszakéri tizedünket? Vagy félelem tör ránk? Csak akkor tudjuk őt az első helyre tenni életünkben, ha bízunk benne.

Amikor beadjuk adományainkat is, tegyük félre félelmeinket, és gondoljunk Isten megsokszorosító hatalmára.

Helyezzük Istent az első helyre, és magunk félelmeit egy kicsit hátrébb.

Isten dicsőségére dolgozni

Isten tervében kezdettől fogva benne van az, hogy munkát végezzünk. „Fogta az ÚR Isten az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 2:15). A munkát örömforrás céljából tervezte el nekünk Isten, még a bűn bekövetkezése előtt, hogy megelégedettek legyünk. Majd azután is, lényeges része maradt életünknek, mely hozzájárul a jellemünk fejlődéséhez, egészségünkhöz, lelki erősödésünkhöz, életgyakorlatunkhoz és gazdasági stabilitásunkhoz.

Egy átlagos ember, ötven éves munkavégzése során, 100 000 órát dolgozik. Az is igaz, hogy vannak, akik a maguk dicsőségére dolgoznak. Azonban Isten arra kér minket, hogy az Ő dicsőségére dolgozzunk, bármit is tegyünk. Azzal is őt dicsőítjük meg, ha az olyan értékeket is elsajátítjuk, mint a becsületesség, hűség, pozitív életszemlélet és kiválóság.

Ez jellemzett sok bibliai szereplőt, mint Dániel, akit hibátlan szolgaként láttak (Daniel 6:5), vagy mint Józsefe, aki becsületességéről, hűségéről volt ismert (1Móz 39:21-23), vagy mint Jákóbo, akit Lábán úgy ismert meg, mint aki várakozásait is felülmúlta (1Móz 31:38-40).

Johann Sebastian Bach, a német zeneszerző, legtöbb szerzeményét templomi szolgálatra szánta. Kottái tetejére azt írta oda, hogy „J.J.” amivel azt jelezte, hogy „Jesu Juva” (ami latinul azt jelenti, „Jézus segítségével”). A kottalap aljára pedig azt írta, „S.D.G.”, vagyis Soli Deo Gloria (latinul, „Istené a dicsőség”). Mind ezzel azt jelezte, hogy Bach szerzeményeit Istennek szánta. Zenéje az emberi civilizáció kiemelkedő darabjai, ihletett zenedarabok.

Milyenek lennének napjaink, ha minden reggel, úgy terveznénk meg a napot, hogy Isten jelenlétében akarnánk azt eltölteni, Krisztussal kapcsolatban maradva, kérve őt, hogy legyen velünk napi feladatainkban? Mi történne velünk, ha rábíznánk magunkat, amikor problémáink adódnak, vagy leakarnánk győzni a napi kihívásokat? Vagy ha a nap végén azt mondanánk, „Mind, amit jól tettem, remélem az ő neve dicsőítésére válnak”.

Isten ellát minket munkával, és képességgel, hogy azt dicsőségére végezzük el. Az ő dicsőítésére adhatjuk vissza tizedeinket, vagy adhatunk adományokat, azért, hogy támogassuk munkáját a földön. Kifejezhetjük ezzel bizalmunkat felé, mint mennyei segítőnk felé.

Helyezzük Istent az első helyre és magunk vágyait egy kicsit hátrébb.

51 – december 21

Támogatni a munkanélküli gyülekezeti tagokat

Hogyan lehet támogatnunk a munkával nem rendelkező tagjainkat? Isten arra kér, hogy figyeljünk azokra is, akik gyülekezetünkben nem találtak munkahelyet maguknak. Először is, esetükben, az alapvető szükségleteket kell figyeljük, mint az élelem és a lakhatás. Ezen túl, segíthetünk nekik az állás keresésben is. Pál gondolatát véve figyelembe, aki könyörül másokon, az örömmel tegye azt (Róma 12:8). Gondoljunk arra, a jövőben, velünk is megtörténhet hasonló helyzet.

Azok, akik nem rendelkeznek rendszeres bevétellel, azok is végig gondolhatják a tized vagy az adakozás lehetőségét. Talán arra gondolsz, hogy érzéketlenség, az ő esetükben tizedről, adományról beszélni!? Sokszor az a véleményünk, hogy akkor beszélhetünk ezekről, ha keresetünk is van. Jákób története arról beszél, hogy akkor is lehet ezen gondolkodni, ha nincs állásunk, amikor menekülünk, és kő a vánkosunk (1Móz 28:10-22).

Ez a történet arról beszél nekünk, hogy a hívő fejében, szívében a hűség gondolata már korábban is felébred, minthogy rendszeres bevétellel rendelkeznénk. Az is gyakorolhatja a hűséget, akinek nincs bevétele. Többféle módon lehet hűséges valaki az Úrhoz!

Számos formában gyakorolhatjuk az Istenhez való hűségünket. Imában, bibliaolvasásban, megfogadhatjuk, hogy majd, ha lesz keresetünk, gyakorolni fogjuk az anyagiakban való hűségünket is. Nem feledkezhetünk el arról, hogy mindig Isten az, Aki megáld minket előbb, és mi, csak azután tudjuk neki kifejezni hálánkat a tizeddel, adománnyal és más egyéb formában is. Az áldás mindig Istentől indul el. Hálánkat csak ezután tudjuk kifejezni, hogy Isten már áldásában részesített minket.

Most, hogy elérkezett az év végi időszak, kötelezzük el magunkat újból Istennek! Erősítsük meg vele szövetségünket. Határozzuk el, hogy odafigyelünk a rászorulókra, a munkanélküliekre. Segítsük őket étellel, ruházattal. Bízunk mi is újból életünket Istenre, hogy nekik is példát mutassunk evvel a magatartásunkkal.

Kérjük, adjon Isten mindannyiunknak erőt, bölcsességet, egészséget, és megélhetésünkhöz munkalehetőséget. Adjon Isten, erőt a munkához, értelmet, „a te Istened ad erőt a gazdagság megszerzésére, hogy megerősítse szövetségét, amelyre esküt tett atyáidnak” 5Móz 8:18.

Helyezzük Istent az első helyre és magunkat egy kicsit hátrébb.

52 – december 28

Tőle, általa és érte!

„Mert tőle, általa és érte van minden. Övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Rm 11:36)

Pál, ebben a versben az igaz istentisztelet három kulcsát fogalmazza meg, először „tőle ... van minden”. Tehát, Istené minden. Erről beszél az első bibliai vers is, „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” (1Móz 1:1). A „kezdetben” kifejezés azt jelzi, hogy a teremtés előtt Isten már létezett. Nem függ senkitől, senki segítségére nincs szüksége.

A következő tétel, „általa ... van minden”. Ez azt is alá húzza, hogy amink van, az nem a mi erőnk, bölcsességünk vagy képességünk által áll rendelkezésünkre, hanem Isten gondoskodásából, aki képessé tett minket arra, hogy éljünk vele. Hogy ezt megértsük, tegyük fel azt a kérdést: Ezt én értem el magamtól? Magamnak köszönhetem ezt? Amim van, az az én erőfeszitésem következménye csupán?

Minden jót, Isten szerető kezéből kaptam.

Végül, Pál azt tanítja, „érte van minden”. Mivel minden tőle van, általa van, így mindent neki kell felajánljunk, az ő céljaira, az ő ügyére. Értelmileg könnyű elismerni, hogy minden az övé, és hogy ő érte van, de gyakorlatban megélni ezt, az azt igényli, hogy átadjuk magunkat Jézusnak, és Szentlelke vezetésének.

Dicsőítsük mi is Istent, és mondjuk el, „Mert tőle, általa és érte van minden!” Most az év végén is helyezzük Istent az első helyre és önmagunkat kicsit hátrébb.